

DR. GALAMBOS KÁROLY ÜGYVÉDI IRODA

Elektronikus benyújtás

Melléklet:

db

34

Tárgy: Alkotmányjogi panasz a Fővárosi Törvényszék 72. K/P. 26.142/2012/80. sorszámú első fokú ítélettel, a Fővárosi Ítéltábla előtt 7. Pf. 21.337/2017/6. sorszámú jogerős ítélettel és a Kúria Pfv. III. 21.054/2018/8. sorszámú, 2019. október 16-án befejezett ítélettel szemben

Mélyen Tisztelt Alkotmánybíróság!

I. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg

- a Fővárosi Törvényszék 72. K/P.26.142/2012/80 sorszámú – keresetet elutasító – ítélet; az ezt helybenhagyó
 - a Fővárosi Ítéltábla 7. Pf. 21.337/2017/6. sorszámú ítélet, továbbá a jogerős ítéletet hatályában fenntartó
 - a Kúria Pfv. III. 21.054/2018/8. sorszámú
- alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően az(oka)t semmisítse meg.

II. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. § (1) bekezdése alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a bírósági ügyvitel szabályairól szóló 14/2002. (VIII. 1.) IM rendelet (BÜSZ) 32. § (1) bekezdésének alaptörvény-ellenességét, és azt az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

A megsemmisíteni indítványozott jogszabályi rendelkezés a következő:

32. § (1) A bíróság elnöke, illetve az ügyelosztásra jogosult más bírósági vezető az ügy intézésével másik tanácsot (bíró) jelöl ki a kizárás, a bíró szolgálati viszonyának

megszűnése, a tartós távolléte, az ügy jellegére is figyelemmel távolléte, az egyenletes munkateher biztosítása vagy az ügyhátralék feldolgozása esetén.

III. Indítványozó kéri, hogy Tisztelt Fővárosi Törvényszék az I-II. fokú ítélet és a Kúria ítéletének a végrehajtását az Abtv. 53.§ (4) bekezdése alapján felfüggeszteni szíveskedjék.

Indítványozó továbbá kéri az első fokú bíróságtól a papíros alapon előterjesztett keresetlevél mellékletét képező meghatalmazásnak az Alkotmánybírósághoz való elektronikus továbbítását, mert a jogi képviselőnél levő iratokban további meghatalmazás nem áll rendelkezésre.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

I. Az I-II. fokú bírósági eljárás

1) Az első fokú bíróság felperes indítványozónak a kórházi kezelése során keletkezett kár megtérítésére irányuló keresetét elutasította. Kötelezte felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül

- I. r. alperesnek 234.000,- Ft perköltséget;
- II. r. alperesnek 329.000,- Ft perköltséget;
- I. r. alperesi beavatkozónak 234.000,- Ft perköltséget;
- az államnak felhívásra 553.613,- Ft költséget.

Megállapította, hogy 461.051,- Ft illetéket az állam visel.

A felperes eljárás szabálytalansága miatti kifogását elutasította.

2) Felperes a 2017. október 30. napján kelt beadványában az első fokú bírósági határozat ellen fellebbezést terjesztett elő.

Felperes elsődlegesen kérte, hogy a Fővárosi Ítéletábrla a Fővárosi Törvényszék 72. K/P. 26.142/2012/80. sorszámú ítéletet helyezze hatályon kívül és utasítsa az első fokú bíróságot a per további tárgyalására az újabb határozat hozatalára. A megismételt eljárásra – a törvényes bíróhoz való jog helyreállításával – kérte, hogy a II. fokú bíróság [REDACTED] s [REDACTED] írt jelölje ki. Állapítsa meg felperes fellebbezési perköltségét.

Felperes kérte továbbá az első fokú perköltség és az állam által előlegezett költség viselésére vonatkozó költség összegében a marasztalás mellőzését, illetve lényeges leszállítását.

Felperes a fellebbezés elbírálását tárgyaláson kérte.

3) Felperes az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése iránt elsődlegesen előterjesztett fellebbezését az alábbiakkal támasztotta alá:

Álláspontja szerint az első fokú ítélet sérti felperesnek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes és igazságos bírósági tárgyaláshoz való alapvető jogát. Az első fokú ítélet továbbá megalapozatlan, a Pp. 206. § (1) bekezdése megsértésével okszerűtlen következtetéseket tartalmaz, valamint tévesen alkalmazta az irányadó törvényi rendelkezéseket, amikor a felperes személyiségi jogsértésre alapított keresetét elutasította.

Az első fokú bíróság megalapozatlan, a felperes eljárásbeli jogait sértő és okszerűtlen következtetései, valamint törvénysértő jogalkalmazási eljárása tekintetében felperes - kiemelten – az alábbiakra hivatkozott:

a) Az első fokú bíróság Alaptörvény-ellenesen és Pp 13-21/A.§-ait sértően (a „lecserélt bíró”: [REDACTED] [REDACTED] bíró eljárásával) - a még szükséges bizonyítási eljárásokat mellőzve - hozott gyorsan, de indokolatlan befejezéssel ítéletet.

A felperes már a 2017. szeptember 6-án kelt, a Törvényszék elnökének címzett panaszt és eljárás szabálytalansága miatti kifogást is tartalmazó beadványában a Pp. 114. §-a alapján kifogásolta az új bíró kijelölését, mert megismerte az új bíró nevét abból a végzésből, hogy a 2017. október 18-ai tárgyalást [REDACTED] a bíró 2017. szeptember 13-ára „előrehozta.” A határozat kihirdetésére [REDACTED] részéről 2017. szeptember 27-én került sor.

[REDACTED] fővárosi Törvényszék Polgári Kollégiumának Kollégiumvezetője a [REDACTED] -én kelt és felperes jogi képviselője részére szeptember 29-én kézbesített 2017. El. IV. G. 5/4. számú tájékoztatásában közölte, hogy az ügy 2017. június 30. napján átszignálásra került [REDACTED] tanács) [REDACTED] P.) tanácsára. Az átszignálás jogalapját a bírósági ügyvitel szabályairól szóló 14/2002. (VIII. 1.) IM rendelet (BÜSZ) 32. § (1) bekezdésében jelölte meg.

Az első fokú ítélet az eljárás szabálytalansága miatti kifogás elutasítást ugyanezen indokkal támasztotta alá, utalva arra is, hogy a Pp. 114. §-a szerinti kifogás nem a bíró személyének megváltoztatásából eredő sérelem orvoslására, hanem a pervitel során az esetlegesen bekövetkező szabálytalanságok orvoslására szolgál.

Az idézett jogszabályi rendelkezés az alábbi:

A kijelölés módosítása

32. § (1) A bíróság elnöke, illetve az ügyelosztásra jogosult más bírósági vezető az ügy intézésével másik tanácsot (bíró) jelöl ki a kizárás, a bíró szolgálati viszonyának megszűnése, a tartós távolléte, az ügy jellegére is figyelemmel távolléte, az egyenletes munkateher biztosítása vagy az ügyhátralék feldolgozása esetén.

Felperes utalt arra, hogy álláspontja szerint a BÜSZ 32. § (1) bekezdése alapján nincs lehetőség arra, hogy az adott bíróságnál aktívan ítélkező bírótól az ügyet a bíróság elnöke más bíró kijelölésével elvonja.

Az első fokú bíróság az új bíró „kijelölésével” a bizonyítási eljárás félbeszakításával, a felperest elvonta a törvényes bírójától. [Lásd a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bszi.) 8-11. §-ait.]. [REDACTED] bírónak a 2017. szeptember 13-ai tárgyaláson történt ténykedése mindezt kellően alátámasztja, hogy

feltehetően nem bírói meggyőződéséből, hanem külső ráhatás miatt cselekedett így. Megjegyzendő: a felperes jogi képviselője a mai napig e-mailon nem kapta meg a 2017. szeptember 13-ai tárgyalásról készült jegyzőkönyvet, sem pedig a határozat kihirdetéséről szóló, 2017. szeptember 27-ei jegyzőkönyvet.

A Pp. 395. § (4) bekezdés a) pontja alapján felhatalmazást kapott az igazságügyért felelős miniszter, hogy a bírósági ügyvitel rendjét az Országos Bírósági Hivatal elnöke véleményének kikérésével megállapítsa.

A peres eljárás folyamatban léte alatt a kijelölt bírónak az ügy elintézéséből való eltávolítására felperes véleménye szerint a Pp. rendelkezései irányadóak. [REDACTED]

[REDACTED] bíró tekintetében nem állt fenn kizárás, a bíró szolgálati viszonyának megszűnése vagy tartós távolléte, amely per elintézését, folytatását a kijelölt bíróval lehetetlenné tette volna. Erre tekintettel a kijelölés módosításával 4 év után új bíró kijelölése sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdése mellett a Bs. 8-11. § rendelkezését és a Pp. 13-21/A. §-át is.

Erre tekintettel az eljárás szabálytalanságát az első fokú bíróságnak meg kellett volna állapítania, és a bíróság elnökét fel kellett volna szólítania az ügynek [REDACTED] bíró részére történő visszaadására (ismételt) kijelölésére.

Megjegyzendő, hogy az első fokú ítéletben az eljárás szabálytalansága miatti kifogás „elutasítása” jogszabálysértő, mivel a Pp. 114. §-a alapján ha a kifogás alaptalan a bíróság „kifogást figyelmen kívül hagyja.”

[REDACTED] bíró még a 2017. szeptember 13-án is a Fővárosi Törvényszéken tárgyalást tartott, tehát nem arról van szó, hogy e bíró tisztsége megszűnt volna, vagy más bírósághoz került volna áthelyezésre. A törvényes bíró helyett az ügyben a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság tanácselnöke, [REDACTED] bírót járt el.

Az első fokú bíróság a feleket a bíró változás okáról, indokáról nem tájékoztatta, az első fokú bíróság a 2017. szeptember 13-ai tárgyaláson a 4 évi pertartam alatt keletkezett iratokat teljes körűen nem ismertette. Ezért az első fokú bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva, illetve nem az ügyelosztás szerint kijelölt bíró járt el.

Erre tekintettel felperes kérte az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az első fokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását a P. 252. § (1) bekezdése alapján.

b) Az első fokú bíróság indokolatlanul nem tett eleget a felperes által kezdeményezett bizonyítási indítványoknak, alaptalanul és kellő indok nélkül mellőzte az igazságügyi orvos-szakértő és sebész szakértő meghallgatását, [REDACTED] a írásszakértő szakértő meghallgatását és ezt követően indokoltá váló szakvélemények kiegészítését.

Az első fokú ítélet a felperesi kereseti követelések körében a jogalkalmazáshoz szükséges mértékű, kellően részletezett, teljes körű tényállást nem állapított meg, az ítélet nem adja indokát annak, hogy a tényállást milyen bizonyítékok alapján (nem) állapította meg, illetve a szakértőket a bíróság miért nem hallgatta meg, a szakvélemények kiegészítésére miért nem került sor.

A felperes házastársa a perben törvényellenesen nem került tanúként meghallgatásra, ugyanakkor ennek indokát a bíróság nem adta.

nem tett, mert a műtéttel kapcsolatban felmerülő kérdéseit nem tudta megbeszélni a kezelőorvosával, míg a II. r. alperesnél végrehajtott műtét tekintetében állította, hogy a műtéti hozzájáruló nyilatkozaton nem az ő aláírása szerepel (a perben az eredeti dokumentumot az alperes, illetve a bíróság nem mutatta be felperesnek, így arra észrevételt tenni nem tudott) az első fokú bíróság nem állapította meg, és nem alkalmazta a jogsértések következményeit.

A felperes a perben bizonyította (illetve az igazságügyi írásszakértő kirendelésével való bizonyítási eljárás be nem fejezése miatt, a felperes bizonyítási kérelmének teljesítését e tekintetében az első fokú bíróság nem fejezte be), hogy az I-II. r. orvosi szolgáltató megsértette az egészségügyi törvény rendelkezését, mert a műtéteket (I. r. alperesnél 2007. december 28.-án, míg a II. r. alperesnél 2008. október 16-án a felperes beleegyezése nélkül végezték el. A II.r alperesnél a 2008. november 26-ai műtetre azon okból került sor, mert felperes álláspontja szerint a 2008. október 16-ai műtét és azt követő kórházi ellátás és kontroll nem felelt meg a szakmai szabályoknak. Ennek bizonyítására azonban az orvos-szakértők meghallgatásával, illetve a szakvélemény kiegészítésével nem kerülhetett sor.

Felperes e körben utal arra, hogy az indokolatlanul és felperes beleegyezése nélkül elvégzett műtét sérti a felperes emberi méltósághoz és testi épségének és egészségének védelméhez való jogát, továbbá ezt követően a beleegyezése nélkül végzett műtét következményeként alkalmazott feltárási és helyreállító műtétek is oszthatók ennek a jogsértésnek a sorsát. Az indokolatlanul elszennvedett kórházi kezelések pedig megalapozzák az alperesek kártérítési felelősségét. Mindezekre a kérdésekre azonban a kirendelt [REDACTED] által szolgáltatott szakértői vélemény megalapozott, teljes körű és aggálytalan szakvéleményt nem szolgáltatott.

Az I. fokú ítélet jogszabálysértő, mivel nem állapította meg, hogy az I-II. r. alperesek megsértették a felperes személyiségi jogait, nem alkalmazta a személyiségi jog megsértésének jogkövetkezményeit, és a jogsértésre tekintettel – az elszennvedett műtétekre tekintettel – a felperes részére nem állapított meg nem vagyoni és vagyoni kárt.

Az elsőfokú ítélet így sérti a kereset jogalapját képező anyagi jogszabályokat is.

4) Felperes álláspontja szerint az első fokú ítéletnek a 3) pontban foglalt hiányosságai – illetve különösen megalapozatlansága – az első fokú ítéletet érdemi felülbírálatra alkalmatlanná teszik

A bizonyítási hiányosságok miatt, valamint azon okból, hogy felperes a perbeli jogait nem gyakorolhatta, felperes szerint szükséges a tárgyalás megismétlése. Erre tekintettel felperes kéri az első fokú ítéletnek a Pp. 252.§ (2) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését és az első fokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását.

Jogszabálysértőnek tartotta felperes, az első fokú ítéletnek a felperest az alperesek részére a perköltségben és az állam által előlegezett költségben való marasztalását is.

A felperes kérte a perköltségekben és állam által előlegezett költségekben való marasztalás mellőzését, illetve lényeges leszállítását.

Utalt arra, hogy a felperes a perben bizonyította, hogy az I. r. orvosi szolgáltató kétséget kizáróan, míg a II. r. alperes vélelmezhetően megsértette az egészségügyi törvény rendelkezését, mert a műtéteket I. r. alperesnél 2007. december 28.-án, míg a II. r. alperesnél 2008. október 16-án a felperes beleegyezése nélkül végezték.

Erre tekintettel a felperes terhére az alpereseket képviselő jogi képviselők perköltségének megállapítása indokolatlanul magas. Felperes erre tekintettel kéri a perköltségek leszállítását a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján.

Az I. r. alperesi beavatkozó a perben önálló előterjesztést nem tett, perbeli cselekménye alapvetően az I. r. alperes álláspontjával való egyetértésre korlátozódott. Így a felperes terhére és I. r. alperesi beavatkozó javára megállapított perköltséget lényegesen le kellett volna az első fokú bíróságnak a szállítania a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján, mivel az ténylegesen nem áll arányban az I. r. alperesi beavatkozó jogi képviselőt ellátó munkával.

A szakértői bizonyítással összefüggésben a költségek nem terhelhetik a felperest, mivel az igazságügyi orvos-szakértő a bíróság kirendelésének nem tett eleget, a felperes személyes, funkcionális vizsgálatát nem végezte el, a bíróság a szakvéleménnyel kapcsolatban a szakértő meghallgatását nem rendelte el, a szakvéleményt nem egészítette ki. Ugyanez vonatkozik [REDACTED] írásszakértő véleményére is.

Felperes álláspontja szerint ezek a költségek a Pp. 78.§ (5) bekezdése alapján a felperesre nem háríthatók át.

5) A Fővárosi Ítéltábla a 2018. január 31-én kelt 7. Pf. 21.337/2017/6. sorszámú ítéletével az első fokú bíróság ítéletét helyben hagyta. Kötelezte felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg

- I. r. alperesnek 80.000,- Ft + áfa;
- II. r. alperesnek 80.000,- Ft + áfa;
- a beavatkozónak 40.000,- Ft + áfa fellebbezési eljárási költséget.

6) A II. fokú bíróság a fellebbezést az alábbi indokokra hivatkozással alaptalannak találta.

a) A II. fokú bíróság hivatkozott a Büsz 32. § (1) bekezdésére, miszerint a bíróság elnöke, illetve az ügyelosztásra jogosult más bírósági vezető az ügy intézésével másik tanácsot jelöl ki a kizárás, a bíró szolgálati jogviszonyának megszűnése, a tartós távolléte, az ügy jellegére is figyelemmel távolléte, az egyenletes munkateher biztosítása, vagy az ügyhátralék feldolgozása esetén. Az indokolás szerint e jogszabályi rendelkezés tehát a bíróság elnöke részére nemcsak a felperes által felhozott esetekre, hanem az egyenletes munkateher biztosítására, illetve ügyhátralék feldolgozása esetére is lehetővé teszi másik tanács (bíró) kijelölését. Az ügyben az igazgatási vezető intézkedése nyomán határozatot hozó bíró polgári perbeli eljárásra jogosult, kártérítési perek elbírálására kijelölt bíró, nincs olyan rendelkezés, amely megtiltaná, hogy a másodfokú ügyeket elbíráló tanácsot vezető bíró egyesbíróként járjon el. Önmagában az a körülmény, hogy az így kijelölt bíró az ügy tárgyalását további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül berekesztette, és ítéletet hozott, nem ad alapot annak megállapítására, hogy az ügyet nem a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelésével, nem meggyőződése észerint bírálta el [rég Pp. 206. § (1) bekezdés]. A bíró eljárása és az ügyben meghozott határozat nem támasztja alá azt a felperesi feltételezést sem, hogy az ügyben eljáró bíró részlehajlással az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében, és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott alapjog megsértésével hozta meg döntését.

Az ügyben határozatot hozó bíró kizárási okot nem jelentett be [rég Pp. 17.§], így igazgatási úton nem volt lehetőség másik bíró kijelölésére, s a felperes sem jelölt meg

olyan kizárási okot, melyre tekintettel a kijelölt bíró kizárásáról határozni kellett volna. Az első fokú bíróság helyesen foglalt állás úgy, hogy a régi Pp. 114. § szerinti eljárás szabálytalansága miatti kifogás nem a bíró személyének változása miatti sérelem orvoslására szolgál, ezért nem tévedett, amikor figyelmen kívül hagyta.

Az előzőekből kitűnően nem valósult meg olyan eljárási szabálysértés, ami az első fokú bíróság ítéletének a régi Pp. 252. § (1) bekezdésre alapított kötelező hatályon kívül helyezést vonná maga után.

b) A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint – a felperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel – a továbbiakban is csak azt vizsgálhatta, hogy szükséges-e egyéb okból a régi Pp. 252. § (2) bekezdése alapján, az első fokú eljárás szabályainak lényeges megsértése miatt az első fokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése.

A II. fokú bíróság szerint a felperes azon eljárási szabálysértésre történő hivatkozását, miszerint a tanácsváltozást követően nem került sor a per iratainak az ismertetésére, a 2017. szeptember 13-án megtartott tárgyalásról készült jegyzőkönyv cáfolja, mivel abból kitűnik, hogy az ügyben eljáró bíró a jogszabályi kötelezettségének eleget téve, a peres iratokat ismertette.

A II. fokú bíróság a régi Pp. 221. § (1) bekezdésére utalva, a jogerős ítéletben rögzítette – különösebb indokolás nélkül – hogy az első fokú bíróság ítélete a jogszabályi kritériumoknak megfelel.

Az első fokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen értékelve hozta meg döntését, részletesen kifejtette, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, és választ adott arra is, hogy további szakértői bizonyítás miért nem tartja indokoltnak. Kitért arra is, hogy a felperes házastársa tanúkénti meghallgatására, miért nem volt szükség [első fokú ítélet 11. oldal negyedik bekezdés]. A felperesi érveléssel szemben az írásszakértő az eredeti okiratok alapján készítette a szakvéleményét. A bíróság az írásminták vitatásával kapcsolatosan felhívást intézett a felpereshez (75. sz. végzés), melyre a felperes nem válaszolt, így nem volt mód a szakértői vélemény kiegészítésére.

Állításával szemben sor került a felperes személyes vizsgálatára is. Egyebekben nem orvos-szakértői kompetencia annak vizsgálata, hogy a felperesen kik végezték el a műtétet, illetőleg a műtétnél kik voltak jelen, így ennek feltárásához nem volt szükség az orvos-szakértő meghallgatására.

c) A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az első fokú bíróság – helyesen – úgy foglalt állást, hogy az I-II. r. alperesek a felperes személyiségi jogát nem sértették meg, így jogszabálysértés nélkül utasította el a keresetet.

A felperes a perben teljes egészében peresztes lett, ezért az első fokú bíróság nem követett el jogszabálysértést akkor sem, amikor a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az I-II. r. alperesek és beavatkozó jogi képviselője munkadíjából álló perköltség megfizetésére, valamint a szakértői díj megfizetésére. A per tárgy értékre, az eljárás időtartamára, a végzett munkára figyelemmel a megállapított perköltség mérséklésére nincs lehetőség.

Az előzőekben kifejtettek szerint, tehát nem valósult meg olyan súlyos eljárási jogszabálysértés sem, amely az első fokú bíróság ítéletének a régi Pp. 252.§ (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezést indokoltá tenné, a Fővárosi Ítéltábla ezért az első fokú bíróság ítéletét a régi Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel felperes fellebbezése nem vezetett eredményre a II. fokú bíróság kötelezte felperest a fellebbezési eljárási költség megfizetésére a régi Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján, amelyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és (5)-(6) bekezdése alapján állapított meg, a 4/A.§ szerinti áfával. A felperes illeték viselésére vonatkozó részleges költségmentességére tekintettel a II. fokú bíróság megállapította, hogy a fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

II. Felperes indítványozó felülvizsgálati kérelme és a Kúria jogerős ítéletet hatályában fenntartó ítélete

7) Felperes a Fővárosi Ítéltábla 2018. január 31-án jogerős 7. Pf. 20.337/2017/6. sorszámú ítélete ellen a régi Pp. 270. § (2) bekezdése alapján felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, mert a jogerős ítéletet - az eljárási és anyagi jogszabályok alkalmazása tekintetében – jogszabálysértőnek tartotta.
A felülvizsgálati kérelmet törvény nem zárja ki.

8) A felülvizsgálati kérelem jogerős elbírálásáig felperes kérte a régi Pp. 273.§ (3) bekezdése alapján a jogerős ítélet végrehajtásának felfüggesztését.
A határozat végrehajtása felfüggesztése iránti kérelmét felperes azzal indokolja, hogy az emberi méltóságának megsértése okából, és az egészségi állapotában bekövetkezett sérelme miatt indított keresetet alperesek ellen.

Az eljárásban az önkényesen, igazgatási úton bekövetkezett bíróváltás következtében – feltehetően felsőbb utasításra és nem meggyőződésből – az eljárás drasztikus módon a bíróság által befejezésre került. A felperesnek a bíróság nem adott lehetőséget a bizonyításra és - hivatalból a szakértői bizonyításra vonatkozó szabályok megsértésével – nem került olyan helyzetbe, hogy helyesen feltárt tényállást az ítéletben megállapíthassa.
A felperes a csekély nyugdíjából nem képes a pervesztességére tekintettel terhére a bíróság által megállapított 997.000,- Ft I-II. fokú perköltség és állam javára megállapított 553.613,- Ft szakértői költség megfizetésére.

Felperes úgy véli, hogy az összesen közel 1,5 millió Ft megfizetésének elmaradása a jogosulti oldalon a felfüggesztés következtében kisebb terhet jelent, mint a felperesnek ezen összeg megfizetésének teljesítése, így erre tekintettel kéri, és kivételesen indokoltnak tarja a határozat végrehajtásának felfüggesztését.

Felperes kéri a felülvizsgálati kérelemnek a Pp. 274.§ (1) bekezdése alapján, tárgyaláson való elbírálásának

Felperes a perben részleges költségmentességet kapott az illeték megfizetése alóli mentességre, így a felülvizsgálati eljárási illeték lerovását mellőzi.

A felülvizsgálati kérelem előterjesztése a kötelező jogi képviselő alá esik, amelyre tekintettel felperes közli, hogy a jogi képviselőt ellátó ügyvéd az első fokú eljárás során az ügyvédi meghatalmazást és a megbízási szerződést csatolta.

9) Felperes a jogerős ítélet az alábbiak miatt tartotta jogszabálysértőnek.

a) A felperes véleménye szerint az első fokú bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéltáblának a régi Pp. 252.§ (1)-(2) bekezdése alapján, és a szakértői bizonyítással

összefüggő megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében további bizonyítás érdekében [Pp. 252. § (3) bekezdése] kívül hatályon kellett volna helyeznie. Ennek elmulasztása jogszabálysértő.

Ezzel kapcsolatban felperes fenntartja a fellebbezésben kifejtett, azonban a II. fokú bíróság által figyelmen kívül hagyott érveket és tényeket. A II. fokú eljárásban a Fővárosi Ítéltábla nem orvosolta.

Az Alaptörvény 28. cikkében foglaltak szerint nyilvánvalóan okszerűtlen az a II. fokú ítéletben foglalt indokolás, hogy mivel a 2017. szeptember 13-ai jegyzőkönyvben szerepel az iratok ismertetése az megtörtént. Sem időbelileg, sem ténybelileg abba az időkeretben, amely alatt a 2017. szeptember 13-ai tárgyalásra sor került, a 2012-ben indult per iratainak ismertetése a bíróság részéről nem történt meg!

Az első fokú bíróság a tárgyalási jegyzőkönyvet a mai napig nem küldte meg annak ellenére, hogy a jegyzőkönyvek e-mailon való megküldését felperes már a keresetlevelében kérte.

Alapvetően az I. fokú bíróság új bírója a felperesnek a bíróság elnökéhez intézett, de onnan a bíróság tárgyaló tanácsához meg nem küldött, hanem a felperes által rendelkezésre bocsátott 2017. augusztus 30-án kelt felperesei előkészítő iratot ismertette

Erre tekintettel iratellenes a Fővárosi Törvényszék azon ítéleti megállapítása, hogy a 75. sorszámú végzésre a felperes nem válaszolt. A felperes a 2017. augusztus 30-án kelt előkészítő iratában – amelyet a Fővárosi Törvényszék Elnökéhez és a Bírósághoz intézett – nyilatkozott a 75. és 76. sorszámú végzésre is. Sem az I. sem pedig a II. fokú bíróság azonban ezekkel az érvekkel nem foglalkozott, így az I-II. bíróság ítélete a sérti a Pp. 221. §-ában foglalt indokolással szembeni követelményeket és bírósági kötelezettséget.

Az iratismertetés hiányosságai és a pernek a 2017. szeptember 13-ai tárgyaláson történő indokolatlan befejezése nem tette lehetővé felperes álláspontja szerint, hogy a Pp. 206.§ (1) bekezdésében foglalt meggyőződése kialakulhasson, így nem tudta ellátni a bírót a feladatát, hogy pártatlan ítéletet tudjon hozni. A II. fokú bíróság ítéletében foglalt ez a megállapítás [Lásd indokolás 6. oldal (2)-(3) bekezdés] nem fogadható el, mert a tények nem ezt támasztják alá.

A régi Pp. 206. § (1) bekezdése az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

A bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

Tanácsváltás folytán tehát ezen okból szükséges az iratok részletes ismertetése, hogy a bíró és a nyilvánosság az ügyet megismerhesse, az eljáró bíró a bizonyítékokat egybe vethesse a felek előadásaival, azokat a bíró ekként tudja értékelni, és kialakuljon egy meggyőződése a perbe vitt (érvényesített) anyagi jogi igény mikénti eldöntésével kapcsolatban. Felperes álláspontja szerint mivel az iratismertetés nem történt meg, ez az értékelési tevékenység és meggyőződés az eljáró bírónál nem alakulhatott ki!

b) Az első fokú megalapozatlan ítélet hatályon kívül helyezését indokolták volna az alábbi körülmények:

ba) A tanácsváltás nem volt törvényes, mert a felperest (feleket) elvonták törvényes bírójától. A felperesre az IM rendeletben szabályozott BÜSZ –

tárgyánál fogva – nem irányadó. A vonatkozó IM rendelet a bírósági ügyvitel szabályairól rendelkezik, és nem írhatja felül a Bszi.

A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról 2011. évi CLXI. törvény (Bszi.) 8.§ (1)-(2) bekezdésében foglalt törvény által rendelt, kijelölt bírót a bíróság elnöke „lecserélte” amellyel így a bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva:

Bszi 8. § (1) Senki sem vonható el törvényes bírójától.

(2) A törvény által rendelt bíró az eljárási szabályok szerint a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságon működő, előre megállapított ügyelosztási rend alapján kijelölt bíró.

Felperes vitatja, hogy a 2012. óta folyamatban levő ügyben az elnök az ügyet 4 év után – a szakértői bizonyítási eljárás közepén - más bíróra szignálhatja át, a felek beleegyezése nélkül, illetve úgy hogy felek vagy a bíró nem terjeszt elő az ügyben a bíró személyével kapcsolatos kizárási bejelentést.

A felek a perben a mai napig nem ismerhették meg, hogy a bírónak az elnök által történő elmozdítására milyen okból került sor, és mi indokolta a II. fokú tanács elnökének egyesbíróként való kijelölését az ügy tárgyalására. Az elnöki bíró változtatás után is dr. [REDACTED] bíró ugyanis továbbra is Fővárosi Törvényszéken ítélkezett.

Jogszabálysértő a II. fokú bíróság ítélete, mert a törvényes bíróhoz való jog pozitív törvényi szabályozáson alapul, tehát – a jogerős ítélettel szemben – tiltó szabály hiányában sem lehet diszkrecionálisan a bírókat az ügyek esetében változtatgatni. A törvényes bíróhoz való jogot ugyanis pozitív szabályok állapítják meg, és csak a szerint lehet eljárni. A bíróság elnöke nem avatkozhat bele az ügyek menetébe azáltal, hogy a bírót elvonja az ügyétől. Ezt adott esetben időszériusági szempontok sem támaszthatják alá. Ez történt ugyanis akkor, amikor a bíróság elnöke [REDACTED] bírót az ügyétől elvonta.

Az „egyenletes munkateher biztosítása és az ügyhátralék feldolgozása” indok egyrészt nem bizonyított, másrészt azért nem foghat helyt, mert ezeket a szempontokat a bíróság elnökének az új ügyek kiosztásakor kell értékelnie, valamint az első fokú ügyek tekintetében ezek a szempontok nyilvánvalóan nem a II. fokon ítélkező tanácselnök kompetenciájába tartoznak, hanem az első fokú bíróság bírái között érvényesíthetők. A II. fokú tanács elnöke a II. fokú bíróságként működő tanács elnökeként járhat – az ügyelosztási rendszer keretében - kártérítési ügykiosztással a perek tárgyalására, és a bíróság elnöke egyedi utasítással nem jelölheti ki a II. fokú bíróság tanácselnökét első fokú bírósági hatáskörbe tartozó kártérítési perek tárgyalására.

Mivel a Bszi. 8 (1)-(2) bekezdése, valamint a 9-11. §-a megsértésével járt el az első fokú bíróság, a bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva, amely a Pp. 252.§ (1) bekezdése szerinti abszolút hatályon kívül helyezési ok.

Felperes megjegyzi: az, hogy a Fővárosi Törvényszék hatáskörébe tartozó első fokú ügyben, a Fővárosi Törvényszék II. fokú tanácsának elnöke, egyesbíróként hozott ítéletet, alátámasztja az első fokú ítélet szerkesztési struktúrája is. Az első fokú bíróság ugyanis a bizonyítékok értékelésével az első fokú ítéletben nem foglalkozott, az ítéletben részletes tényállást nem állapított meg és az indokolási kötelezettségét megsértve [rég Pp. 221. § (1) bekezdés] nem adta indokát annak, hogy a bizonyítást miért nem fejezte be a szakértők meghallgatásával - mivel általában a II. fokú bíróság bizonyítást nem folytat le, mivel az első fokú ítélet törvényességét bírálja el a fellebbezések alapján.

bb) Lényeges eljárási szabálysértés, amely az ügy eldöntésére is kihatott, hogy a dr. [REDACTED] az ügy iratait – a régi Pp. 144.§-ának - kötelező rendelkezése ellenére - nem ismertette. A bíróban erre tekintettel a régi Pp. 206.§ (1) bekezdésében foglalt meggyőződés a megalapozott ítélelhozatali döntés tekintetében nem alakulhatott ki. A jogerős ítélet ezért sérti a régi Pp. 144. §-át és Pp. 206. § (1) bekezdését.

régi Pp. 144. § Ha a folytatólagos tárgyaláson az eljáró tanács nem ugyanazokból a bírákból áll, akik a perben már korábban eljárak, az elnök ismerteti a felek által előterjesztett kérelmeket, a korábbi tárgyalásokról készült jegyzőkönyveket, valamint a bizonyítás eredményét és a per egyéb iratait; a felek az ismertetésre észrevételeket tehetnek.

Ha a 2017. szeptember 13-ai tárgyalási jegyzőkönyv ezt tartalmazza, akkor az valótlan vagy pontatlan. A régi Pp. 117. § (2) bekezdés b) pontja és (3) bekezdése értelmében a jegyzőkönyvben fel kell tüntetni

régi Pp. 117. § (2) Különösen fel kell tüntetni a jegyzőkönyvben:

[...]

b) a felek által előadott vagy a periratokból felolvasott lényeges kérelmeket és nyilatkozatokat, ideértve a felek tényállításait és bizonyítási indítványait, valamint a keresetváltoztatást és a viszontkeresetet, úgyszintén a korábbi kérelmekről és nyilatkozatokról való eltéréseket, illetőleg valamely nyilatkozatnak bírói felhívás ellenére való elmulasztását vagy megtagadását;

(3) A felek beadványának, a szakértők véleményének vagy más periratnak felolvasása, valamint okiratnak vagy másolatnak csatolása esetében a jegyzőkönyvben csupán ennek megtörténtére kell utalni.

A felülvizsgálati kérelmében továbbra és ismételten is kérte felperes, hogy az első fokú bíróság, a Fővárosi Törvényszék a 2017. szeptember 13-ei tárgyalás jegyzőkönyvét és a 2017. szeptember 27-ei határozathirdetés jegyzőkönyvét, valamint a Fővárosi Ítéltábla 2018. január 31-ei tárgyalásról készült jegyzőkönyvét a felperesi jogi képviselőnek, a [REDACTED] l. [REDACTED] m e-mail címre szíveskedjék megküldeni. Erre azonban a mai napig nem került sor!

Felperes álláspontja szerint erre tekintettel a régi Pp. 252. § (2) bekezdése alapján a tárgyalás megismétlése okából az első fokú ítéletet a Fővárosi Ítéltáblának hatályon kívül kellett volna helyeznie, ennek elmulasztása jogszabálysértő.

bc) Felperesnek a 2017. augusztus 30-án kelt előkészítő iratában foglaltakra tekintettel az első fokú bíróságnak a szakértői véleményeket ki kellett volna egészíttetnie, illetve a szakértőket meg kellett volna hallgatnia.

Ennek elmulasztása okozza az első fokú ítélet megalapozatlanságát és anyagi jogszabályba ütközését.

Sem az első fokú bíróság, sem a II. fokú bíróság erről a felperesi iratról nem vett tudomást.

Nem fogadható el erre tekintettel a II. fokú bíróság indokolása az első fokú bíróság tényállás megállapításával kapcsolatban és a kereset elutasításával kapcsolatban [Lásd indokolás 6. oldal utolsó bekezdés és 7. oldal 1-2. bekezdés]. Így a régi Pp. 221. § (1)

bekezdését a másodfokú bíróság is megsértette, mert felperes álláspontja szerint a Fővárosi Ítéltábla nem tett eleget indokolási kötelezettségének.]

Az írásszakértő és az orvos-szakértők meghallgatásának mellőzése és a szakértői vélemények kiegészítésének elmulasztása sérti a régi Pp. rendelkezését, mivel ez alapvetően a bíróság hivatalból gyakorolandó feladata [Lásd régi Pp. 177. § (1) bekezdését.]

A felperes a perbeli jogait a régi Pp. 182. § (2) bekezdése alapján nem gyakorolhatta, mert a bíróság a kérése ellenére a szakértőket nem idézte meg meghallgatásuk okából. Ennek elmulasztása jogszabálysértő.

régi Pp. 182. § (1) Ha a szakértő a véleményt nyomban nem terjesztheti elő, a bíróság a vélemény előterjesztésére új hatánapot tűz ki, vagy a szakértőt arra utasítja, hogy véleményét meghatározott idő alatt írásban terjessze a bíróság elé. Az írásbeli szakvélemény bemutatásáról a feleket értesíteni kell. A bíróság a szakértőt írásbeli véleményének kiegészítése vagy részletesebb kifejtése végett személyes megjelenésre is kötelezheti.

(2) A szakértőkhöz a véleményre vonatkozólag ennek előterjesztése után kérdéseket lehet intézni.

(3) Ha a szakvélemény homályos, hiányos, önmagával vagy más szakértő véleményével, illetve a bizonyított tényekkel ellentétben állónak látszik, vagy helyességéhez egyébként nyomatékos kétség fér, a szakértő köteles a bíróság felhívására a szükséges felvilágosítást megadni. A fél erre irányuló indítványa alapján a bíróság más szakértőt rendelhet ki. Ha a bíróság a bizonyítást hivatalból rendelte el [164. § (2) bek.], szükség szerint hivatalból jogosult új szakértő kirendelésére is.

A szakértők meghallgatása és a szakértői vélemények kiegészítése tekintetében sem az első fokú bíróság, sem a II. fokú bíróság egyáltalán nem tett eleget a törvény szerinti [Pp.221. § (1) bekezdése] indokolási kötelezettségének, azaz: ezzel kapcsolatban történeti tényállást nem állapított meg olyan mértékben, hogy abból a bírói ítélet megállapítható legyen a jogi kompetenciák illetőleg a jogszabályok érdemi alkalmazásával.

c) A szakértő a bizonyítási eljárásban jelentős személy, mivel a véleménye alapvetően képes a tényállás tekintetében meghatározó, majd az ügy érdemi eldöntését is jelentősen befolyásoló hatást elérni. Nem véletlen, hogy a szakértői bizonyítás a legrészletesebb eljárási joganyagot tartalmazza perrendben.

Az írásszakértői bizonyítás körében a II. fokú bíróság nem tisztázta, hogy az írásszakértő milyen – a bíróság által rendelkezésére bocsátott - iratokat vizsgált meg a feladata ellátásánál. A bíróság páncélszekrényében levő II. r. alperesi orvosi iratokat a Fővárosi Ítéltábla fellebbezési tanácsának elnöke a fellebbezési tárgyaláson felmutatta, hogy azok a II. fokú bíróság birtokában (a peres iratokkal együtt) vannak, azonban ebbe a felperes betekintést nem tudott nyerni.

A szakértői véleményből pedig nem állapítható meg, hogy az írásszakértő a vizsgálatot a páncélszekrényben levő (eredeti) orvosi iratok alapján végezte vagy azok fénymásolata alapján, és hasonlította össze az aláírás mintákkal.

A fellebbezési tárgyaláson felperes jogi képviselője hivatkozott a polgári perben is értelemszerűen irányadó **4/2017. sz. közigazgatási elvi határozatra**, amely szerint „A perek tisztességes lefolytatásának elve megköveteli, hogy a bíróság a hibás, hiányos

szakértői véleményt kijavíttassa, kiegészíttesse, a fél nem tudhatja meg csak az ítéletből, hogy a szakértői véleményt a bíróság alkalmatlan bizonyítási eszköznek értékelte.[1952. évi III. tv. 177. §, 182. §]

Az elvi határozat indokolásában az alábbiakat fejtette ki:

„[24] A Pp. 182. § (3) bekezdése kifejezetten rendelkezik arról, hogy ha a szakvélemény homályos, hiányos, önmagával vagy más szakértő véleményével, illetve a bizonyított tényekkel ellentétben állónak látszik, vagy helyességéhez egyébként nyomatékos kétség fér, a szakértő köteles a bíróság felhívására a szükséges felvilágosítást megadni. A fél erre irányuló indítványa alapján a bíróság más szakértőt rendelhet ki. E jogszabályhely értelmében tehát amennyiben a bíróság az elkészített szakvéleményről azt állapítja meg, hogy az valamilyen, akár a Pp.-ben is felsorolt hibában szenved, meg kell kísérelnie azt az eljáró szakértővel kijavíttatni. Ha ezen intézkedések ellenére a szakvélemény hibái nem szűntek meg, másik szakértő kirendelésének van helye.

[25] A felek közölték az elsőfokú bírósággal a szakvélemény általuk észlelt hibáit, azonban az elsőfokú bíróság annak ellenére nem határozott a kijavításukról, hogy azokat – az ítéletben rögzítetten – maga is megállapította. A szakvélemény kiegészítését, a szakértő meghallgatását sem rendelte el a jogszabály kifejezett rendelkezése ellenére. A felperes olyan szakvélemény után fizetett szakértői díjat, amelyet az elsőfokú bíróság a hibái, hiányosságai miatt alkalmatlan bizonyítási eszköznek értékel, elzárva a felet attól, hogy a szakértő kijavítással, kiegészítéssel megszüntesse a hibákat. Azt ítéletből nem állapítható meg, hogy ha a bíróság valamely kérdést szakkérdésnek minősített, és ezért szakértői bizonyítást fogantatosított, miért és milyen indoklással rendelkezhet a szakértő véleménye nélkül, továbbá az sem, ha a szakértő (az elsőfokú bíróság álláspontja szerint) alkalmatlan bizonyítási eszközt készített, a bíróság miért nem annak orvoslásáról (kijavítás, kiegészítés) intézkedett a jogkövetkezmény (a kereset alátámasztására nem alkalmas) megállapítása helyett.”

A felülvizsgálati kérelemmel támadott II. fokú ítéletből azonban mindez nem állapítható meg, és az ítélet nem ad arra vonatkozóan eligazítást, hogy ezt a Kúria által a szakértői bizonyítás körében hozott határozatot miért hagyta figyelmen kívül. E tekintetben sem tett eleget a II. fokú bíróság indokolási kötelezettségének.

A felperes utal arra, hogy az első fokú eljárásban a 2017. augusztus 30-án kelt beadványában a 75. és 76-os végzésre hivatkozással közölte a szakértői véleménnyel kapcsolatos észrevételeit, kérdéseit, aggályait és a kérte a szakértők meghallgatását és véleményeinek kiegészítését. A bíróság azonban ennek indokolatlanul nem tett eleget, és a II. fokú ítélet iratellenesen tartalmazza, hogy a 75. sz. végzésre a felperes nem válaszolt.

E tekintetben felperes továbbra is – a jogerős ítélet megalapozatlanságával összefüggésben és a tényállás feltáratlansága körében – az alábbiakra hivatkozott:

ca) Az elsőfokú ítélet történeti tényállást nem állapított meg, a keresetlevélben foglalt közlések és a bíróság által megállapításra került (nem került) tények nincsenek elkülönítve. Mint ahogy a 2017. szeptember 27-ei tárgyalás „rapid” módon került lefolytatásra, ugyanilyen „sommás” stílusú az első fokú ítélet is. [Lásd ehhez fentebb a 9/ba pont utolsó bekezdésében foglaltakat].

Az ítélet indokolása továbbá hitelt érdemlően [Pp. 206. §) nem ad számot arról, hogy az első fokú bíróság miért mellőzte a felperes házastársának tanúkénti meghallgatását, a bíróság által elrendelt orvos-szakértői vizsgálat végrehajtásának megkövetelését, valamint az írásszakértő és orvos-szakértők meghallgatását, véleményük kiegészítését.

cb) Az I. r. alperes tekintetében – valamint azon megalapozott, írásszakértői vélemény alapján, amely kizárta volna a felperes aláírását a műtéti beleegyező nyilatkozat tekintetében a II. r. alperes vonatkozásában - a Pp. 182.§ (3) bekezdésére tekintettel indokolt lett volna az orvos-szakértői vélemény akár hivatalból történő felhívásra történő kiegészítése a felperes beleegyezése nélkül az I-II. r. alperesnél elvégzett műtéttel kapcsolatos hátrányokra és oksági kapcsolatokra.

A felperes fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy a felperes beleegyezése nélkül végzett 2008. október 16-ai műtét és kórházi kezelés mivel nem felelt meg a jogszabályi rendelkezéseknek és szakmai szabályoknak, került sor a 2008. november 26-ai sürgős helyreállító műtetre.

E tekintetben pedig azon kívül, hogy az I-II. fokú bíróságok nem indokolták meg, hogy miként nem sérültek a felperes emberi méltósága és személyiségi jogai, és milyen okból és indokból utasította el a felperesnek ezen jogsértés megsértése és jogkövetkezmények alkalmazása iránti keresetét; arra sem adott az I-II. fokú ítélet választ, hogy a felperesnek ezeknek a műtétekkel kapcsolatban az állapotváltozása és elszenvedett kórházi ellátása milyen vagyoni és nem vagyoni sérelmet okozott. Ezzel kapcsolatban nyilvánvalóan fel kellett volna tárnia a szakértői vizsgálatnak és a felperes mindennapi életvitelét segítő házastársának tanúkénti kihallgatása útján a felperes funkcionális mozgásszervi és jelenlegi egészségi állapotát, az elszenvedett vagyoni és nem vagyoni sérelmeket. A felperest ezzel kapcsolatban ki kellett volna oktatni a per megfelelő állásából eredő bizonyítási kötelezettségére. [Lásd 1/2009. PK véleményt Pp. tájékoztatási kötelezettségre vonatkozó szabályainak alkalmazásával kapcsolatos egyes kérdéseiről 2)-3)-4) pontja]

Felperes ezzel kapcsolatban utal arra, hogy a Fővárosi Ítélet tábla szerény indokolása (Lásd a II. fokú ítélet 6. oldal utolsó bekezdését és 7. oldal első bekezdését] erre vonatkozóan nem fogadható el, főleg azért mert abban nincsenek kifejtve a keresetlevélben perbevitt tényállással összefüggő kapcsolatok. Az indokolás súlytalan, továbbá elfogadhatatlan, mert nem derül ki belőle, hogy a felperest a bíróságok miért „vágják el”, a bizonyítási kötelezettségétől.

Nyilvánvaló, hogy a (szakértői és tanú) bizonyítás kimerítése nélkül tényállás nem állapítható meg abban a kérdésben, hogy a felperes kórházi kezelése alatt a felperessel mi történt, beleegyezése nélkül rajta milyen kezelések, műtétek történtek, ezek a következtében a felperes egészségi állapota, fiziológia cselekvésre alkalmas állapota miként változott és ezen tényekből következően történt-e jogszabálysértés, és keletkezett-e felperes számára vagyoni és nem vagyoni kár.

A szakértői véleményt ezzel a kérdéskörrel a bíróságnak - akár hivatalból is [Pp. 164. § (2) bekezdése, Pp. 177.§ (1) bekezdése, 182. § (3) bekezdés] - ki kellett volna egészítenie. Ennek elmulasztása jogszabálysértő.

cc) A szakértő bizonyítás mellőzésével az I-II. fokú bíróságok által elkövetett jogszabálysértés körében felperes utal arra, hogy a szakértői vélemény nélküli is köztudomású tények alapján az emberi méltóság, a testi épség és egészség sérelmét jelenti

az olyan műtéti beavatkozás, amely felperes beleegyezése ellenére az érintett személyen műtéti beavatkozást végeznek el.

A perben ugyanis a felperes egyértelműen nyilatkozott abban a tekintetben, hogy a műtéti nyilatkozatot azért nem írta alá, mert az azzal kapcsolatos tájékoztatást annak elvégzésével kapcsolatban a kezelőorvosától nem kapta meg, a kezelő-orvosával a műtétnél és azt követően sem találkozott. Véleménye szerint vélhetően nem is az a személy végezte a műtétet, aki az írásbeli dokumentumokban szerepel. Ez a műtétnél a felperes írásbeli beleegyezésével való elvégzése esetén is az I. r. alperes részéről jogellenes magatartásnak számítana.

Felperes álláspontja szerint a 2008. október 16-ai műtét jogellenes elvégzése és a kórházi kezelés rendellenessége (a tényleges gyógyulás tartamát megelőzően a felperesnek a kórházból való kibocsátása) következtében állt elő a 2008. november 26-ai sürgős műtéti beavatkozás és kórházi kezelés.

Az első fokú bíróságnak egy tisztességes eljárásban mindezekről a szakértőt hivatalból nyilatkoztatnia kellett volna, amely sem az I. fokú bíróság részéről, sem a II. fokú bíróság részéről nem történt meg.

10) A jogerős ítélet sérti az anyagi jogi jogszabályokat is.

a) Az I-II. fokú bíróság a tényekből a Pp. 206. § (1) és (3) bekezdésének megsértésével helytelen következtetést vont le, amikor felperes tekintetében a Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75.-76. §-ának rendelkezéseit mellőzve, nem állapította meg, hogy az I-II. r. alperesek felperes terhére személyiségi jogszabálysértést követtek el, és jogszabálysértő, hogy annak jogkövetkezményeit nem alkalmazta. A jogerős ítélet ezért jogszabálysértő.

A felperes fellebbezése elsődlegesen az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére vonatkozott, hivatkozva a szakértői és tanúbizonyítás lefolytatásának szükségességére, továbbá a bíróság megalakításának törvénybe ütközésére tekintettel, valamint az iratismertetés elmaradása miatt a tárgyalás megismétlése és folytatása érdekében új határozat hozatalára utasításra.

A fellebbezés azonban kifogásolta azt is, hogy az első fokú ítélet az anyagi jogszabályokat is sérti. A fellebbezés kifejtette, hogy az I. fokú ítélet jogszabálysértő, mivel nem állapította meg, hogy az I-II. r. alperesek megsértették a felperes személyiségi jogait, nem alkalmazta a személyiségi jog megsértésének jogkövetkezményeit, és a jogsértésre tekintettel – az elszenvedett műtétekre tekintettel – a felperes részére nem állapított meg nem vagyoni és vagyoni kárt. [Lásd a fellebbezés 2/e. pontja utolsó előtt és utolsó bekezdését a 11. oldalon]

Felperes utal arra, hogy a II. fokú bíróság tévesen hagyta helyben az első fokú ítéletet, abban a kérdésben, hogy nem volt lehetőség az első fokú ítélet megváltoztatására.

A fellebbezés ugyanis tartalmazta, hogy az első fokú ítélet sérti az anyagi jogszabályokat is. Ezért mivel a fellebbezést a régi Pp. 3. § (1)-(2) bekezdése alapján tartalma alapján kell elbírálni, jogszabálysértő a felperes személyhez fűződő jogai (testi épség és egészség, emberi méltóság) megsértésének mellőzése.

b) Felperes álláspontja az, hogy a műtéti beleegyezés nélkül a műtét végrehajtása sérti a Ptk. 75-76.§-ban foglalt személyhez fűződő jogokat. Felperesnek az

információs önrendelkezési joga körében joga van ahhoz, hogy ebben az esetben is tudja, hogy a műtétet ki végezte, azon kik vettek részt.

Teljesen elfogadhatatlan és jogszabálysértő – továbbá sérti az Alaptörvény II. cikk-ben foglalt emberi méltósághoz való jogát – az ezzel ellentétes álláspont, amely a jogerős ítéletben visszaköszön: miszerint az I. r. alperes nem követett el jogsértést, és a műtét következtében a felperes nem szenvedett el nem vagyoni kárt.

Erre tekintettel felperes másodlagosan kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő határozat meghozatalát: a kereset helyt adással történő elbírálását, és az I-II. r. alperesek és az I. r. alperesi beavatkozó első és másodfokú perköltségben, valamint a felülvizsgálati eljárási költségekben való marasztalását.

11) A Kúria a 2019. október 16-án kihirdetett Pfv. III. 21.054/2018/8. sorszámú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Kötelezte felperest, hogy fizessen meg az I.-II. r. alperesnek 15 napon belül személyenként 100.000,- Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet nem tartotta megalapozottnak a [25]-[36] bekezdésében foglalt indokokra hivatkozással:

A Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felperes által megjelölt és érdemben vizsgálható okokból – nem jogszabálysértő.

Mindezeket az indokolásban az alábbiak szerint fejtette ki:

[26] A Kúria mindenekelőtt utal arra, hogy a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél határozat megváltoztatását milyen okból kívánja (Pp. 272.§ (2) bekezdés.). Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyt konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. Mindezek bármelyikének hiánya a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasítását eredményezi. Ha a fél a felülvizsgálati kérelmében több, egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell az előzőekben meghatározott tartalmi követelményekkel [1/2016. (II.15.)PK vélemény 3-4. pontja].

Ezzel szemben a felperes a felülvizsgálati kérelmében anélkül sérelmezte a bizonyítási kötelezettségre való kioktatásának elmulasztását és a személyiségi jogsértés jogkövetkezményei alkalmazásának elmaradását, valamint anélkül állította az alpereseket az Eütv. alapján terhelő tájékoztatási kötelezettség megszegését, hogy ezekkel összefüggő adekvát jogszabályhelyeket megjelölte volna. E felülvizsgálati hivatkozások ezért érdemben nem voltak vizsgálhatók.

[28] Annak vizsgálatakor, hogy az első fokú bíróság az ítéletének meghozatalakor szabályszerűen volt-e megalakítva, az alábbiaknak volt jelentősége. A felülvizsgálati kérelemben is felhívott Bszi. 8.§ (1) bekezdése értelmében senki sem vonható el törvényes bírójától. E. § (2) bekezdése szerint a törvény által rendelt bíró az eljárási szabályok szerint a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságon működő, előre megállapított ügyelosztási rend alapján kijelölt bíró. A Bszi. 11. § (2) bekezdése pedig tartalmazza, hogy az ügyelosztási rendtől az eljárási törvényekben megszabott esetekben, továbbá igazgatási úton a bíróság működését érintő fontos okból lehet eltérni. A perben eljáró bíróságok által a BÜSZ 32.§ (1) bekezdése a kijelölés módosítás körében az utóbbiaknak

megfelelően – a Pp. szabályozott kizárás mellett – az ügyelosztási rendtől igazgatási úton való eltérést is lehetővé teszi. Az itt felsorolt, az említett törvényi követelményekhez igazodóan a bíróság működését érintő fontos oknak minősülő esetek közé tartozik – többek között – az egyenletes munkateher biztosítása és az ügyhátralék feldolgozása. Azok bármelyikére tekintettel az ügyelosztásra jogosult bírósági vezető az adott esetben is kijelölhetett más bírót az ügy elintézésére. Az első fokon eljáró bíró személyében bekövetkezett változás alapjául tehát ez a jogszabályoknak megfelelő igazgatási intézkedés szolgált. Ennélfogva a felperesnek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében és a Bszi. 8.§ (1) bekezdésében biztosított törvényes bíróhoz való joga nem szabályszerű megalakítása miatti kötelező hatályon kívül helyezési ok sem állt fenn. [Felperes ugyan a felülvizsgálati kérelmében arra is utalt, hogy az első fokon eljáró bíró – az eljárás szabálytalanságaira figyelemmel pártatlan döntést nem tudott hozni, de az e kizárási okot tartalmazó jogszabályhely [Pp. 13.§ (1) bekezdés e) pontja] megsértését nem állította. A Pp. 252.§ (1) bekezdésében meghatározott másik hatályon kívül helyezési ok fennállása ezért nem volt vizsgálható.]

[29] Lényeges eljárási szabálysértés, ha a tanács összetételében bekövetkezett változaskor a folytatólagos tárgyaláson a tanács elnöke az iratokat nem ismerteti, ezt a tárgyalási jegyzőkönyvben nem rögzíti [BH 2013, 76]. Erre az eljárási szabálysértésre a felperes felülvizsgálati kérelmében – miként a fellebbezésében is – tévesen hivatkozott. A kijelölés módosítását (az ügy átszignálását) követő folytatólagos tárgyalásról felvett jegyzőkönyv rögzítette, hogy „[...] bíró a személyben történő változásra is figyelemmel az eljáró bíró ismerteti a peres iratokat.” A tárgyalási jegyzőkönyv a felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal szemben a Pp. 117.§ (2) bekezdés b) pontjában és (3) bekezdésében előírt tartalmi elemeket sem nélkülözte. Abból megállapítható, hogy az iratismertetés után a felperes jogi képviselője felolvasta a 2017. szeptember 5-én postára adott és alperesnek közvetlenül megküldött, de a kezelőiroda által a bírónak még be nem mutatott előkészítő iratát, amelyet a bíró a periratokhoz csatolt. (72.K/P.26.142/2012/78. számú tárgyalási jegyzőkönyv 1-2. oldala). A felperes ez utóbbi, 2017. augusztus 30. napján kelt előkészítő irata kapcsán sérelmezte, hogy az abban kifejtett észrevételeit, bizonyítási indítványait a bíróságok figyelmen kívül hagyták. Jóllehet a felülvizsgálati kérelmében a szóban forgó tárgyalási jegyzőkönyv tartalmi hiányosságaira, valótlanságára és pontatlanságára is hivatkozott, annak kijavítását vagy kiegészítését a Pp. 118.§ (3) bekezdésében meghatározott, a kézbesítés által állított hiánya miatt a tárgyalás határidőjétől számított 15 napos határidőn belül az első fokú bíróságtól nem kérte. Mindezek miatt a jogerős ítélet a fentiekkel összefüggésben megjelölt Pp. 144. §-át és – hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértés hiányában – a Pp., 252.§ bekezdését sem sérti.

[30] A bizonyítás általános szabályai és a szakértői bizonyításra vonatkozó rendelkezések megsértésére alapított felülvizsgálati támadás sem volt megalapozott. Ezzel kapcsolatban abból kellett kiindulni, hogy a Pp. 3.§ (4) bekezdésének második mondata szerint a bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését vagy már elrendelt bizonyítás lefolytatását (kiegészítését, megismétlését), ha az a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen. Eppen ezért a kért bizonyítás mellőzése önmagában nem valósít meg eljárási jogszabálysértést; ez akkor valósul meg, ha a bíróság az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítást nem folytat le és ezáltal ítélete megalapozatlan (BH 1996, 478. II.).

[31] Az adott esetben az első fokú bíróság a felperes által indítványozott szakértői bizonyítást a Pp. 177.§ (1) bekezdése alapján elrendelte, igazságügyi szakértőt és igazságügyi írásszakértőt rendelt ki, az írásbeli szakvéleményeket a Pp. 182.§ (1)

bekezdése szerint a felekkel közölte, és a Pp. 182.§ (2) bekezdésének megfelelően biztosította számukra a kérdésfeltevés (észrevételezés) jogát, lehetővé tette számukra további bizonyítási indítványok előterjesztését. A felperes mindkét szakértői vélemény tekintetében kérte azok kiegészítését és a szakértők személyes meghallgatását. Az első fokú bíróság e bizonyítási indítványoknak csak részben adott helyt: a felperes személyes vizsgálatának elvégzése érdekében elrendelte az orvosszakértői vélemény kiegészítését, míg a további szakértői bizonyítást mellőzte. Ennek indokát ugyanakkor az ítéletben részletes indokát adta. Az egyes szakvélemények bizonyító erejének értékelésekor figyelemmel volt a felperes észrevételeire, és a szakvéleményeket azok ellenére is aggálytalannak tartotta. Ehhez képest téves volt a felperesnek az a felülvizsgálati álláspontja, hogy az első fokú bíróságnak hivatalból kellett volna elrendelnie a további szakértői bizonyítást. Az kétségtelen, hogy a szakértő alkalmazásának szükségességéről, annak a Pp. 177.§ (1) bekezdésében meghatározott feltételei fennállásáról, valamint a szakvélemény általa észlelt aggályosságáról a bíróságnak a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségéből adódóan a feleket tájékoztatnia kell. Ez azonban nem jelent hivatalbóli bizonyítást, és az adott per a tárgya alapján sem tekinthető olyan különleges eljárásnak, amely esetében a törvény a bizonyításnak ezt a formáját megengedi. Ebből következően a felülvizsgálati kérelemben feltüntetett Pp. 164.§ (2) bekezdése megsértése fel sem merülhetett. A felperes ezzel kapcsolatos okfejtése emellett azért sem volt helytálló, mert az általa felajánlott további szakértői bizonyítás mellőzésének oka – a fentiek szerint – annak szükségtelensége.

[32] Az első fokú bíróság a jogvita eldöntése szempontjából releváns tényállást a bizonyítékoknak a PP. 206. § (1) bekezdésének megfelelő, okszerű mérlegelésével állapította meg, és azt a felperes fellebbezésének elbírálásakor a másodfokú bíróság is irányadónak tekintette. A bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésének hiányában pedig a bizonyítékok felülmérlegelésére a felülvizsgálati eljárásban nincs lehetőség [BH 2017,155; BH2012. 179.]. A felperes felülvizsgálati kérelmében a fenti eljárásjogi jogszabályhely feltüntetése ellenére valójában nem a tényállást vitatta, és nem az annak alapjául szolgáló bizonyítékok mérlegelési tevékenységét támadta, hanem azt állította, hogy a bíróságok annak megsértésével helytelen következtetést vontak le, amikor a személyiségi jogsértést nem állapították meg és annak jogkövetkezményeit nem alkalmazták. Az ehhez kapcsolódóan megjelölt Pp. 206. § (3) bekezdése pedig azért nem sérült, mert ez a törvényhely a kártérítési vagy egyéb követelés összegének szabad belátás szerinti megállapítását teszi lehetővé, a kereset elutasítására figyelemmel azonban a perben nem volt alkalmazható.

[33] Mindezen indokok miatt a bizonyítás megismétlésének vagy kiegészítésének szükségességének hiányában a Pp. 252. § (3) bekezdésében meghatározott relatív hatályon kívül helyezési ok fennállását sem lehetett megállapítani.

[34] A Pp. 221. § (1) bekezdésébe által előírt indokolási kötelezettségét mindkét fokú bíróság teljesítette. A felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal ellentétben az első fokú bíróság ítélete a megállapított tényállást, valamint a felajánlott bizonyítás mellőzésének okait is tartalmazta. Az utóbbi körben az első fokú bíróság utalt arra, hogy a felperes házastársának a felperes mindennapi életvitelében bekövetkezett hátrányokkal, személyiségének hátrányos megváltoztatásával és a lakás átalakításával kapcsolatos költségeivel kapcsolatban kért tanúkenti kihallgatását azért mellőzte, mert az okozati összefüggés és a II. r. alperes jogellenes magatartásának hiányában bizonytalanra vált kárigény további vizsgálatára nem volt szükség. Miután pedig a keresete elutasításának

oka mindkét alperes esetében a kártérítési felelősségüket megalapozó jogellenes magatartás és a felperes által állított személyiségi jogsértés hiánya volt, a felperes felülvizsgálati kérelmében alaptalanul kifogásolta a műtéteket követő állapotváltozásának, valamint a keresetében megjelölt vagyoni és nem vagyoni károknak a feltáratlanságát. Miként arra is tévesen hivatkozott, hogy a másfokú bíróság jogszabálysértő módon mellőzte a személyiségi jogok megsértésének vizsgálatát. A jogerős ítélet indokolása ugyanis – a fellebbezésben megjelölt eljárási szabálysértéseket cáfoló indokok ismertetését követően – tartalmazta, hogy „[...]a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az első fokú bíróság - helyesen - úgy foglalt állást, hogy az I-II. r. alperesek a felperes személyiségi jogát nem sértették meg, így jogszabálysértés nélkül utasította el a keresetet.”

[35] Mindezekből az is következik, hogy mivel a bíróságok a felperes által állított eljárási hibákat nem vétettek, és a bizonyítás eredményének a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelő, okszerű mérlegelésével megállapított tényállás a kereset megalapozására alkalmas jogi következtetések levonását nem tette lehetővé, ezért a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben feltüntetett anyagi jogi jogszabályhelyeket, a Ptk. 75-76. §-ait nem sérti.

[36] A Kúria a kifejtettekre figyelemmel a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

b) Jogorvoslati lehetőségek kimerítése

12) Indítványozó felperes a jogorvoslatot kimerítette, amely fellebbezés nem vezetett eredményre, mert a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék keresetet elutasító ítéletét helybenhagyat, majd a jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

13) Indítványozó jogi képviselője a Kúria Pfv. III. 21.054/2018/8. sorszámú ítéletét postai kézbestés alapján 2019. december 5. napján vette át. Az alkotmányjogi panasz 60 napos határideje (26+31+3) tehát **2020. február 3-án jár le.**

Az indítványozó az alkotmányjogi panaszt **2020. február 3-án 23:06:10 órakor** elektronikus úton az első fokú bírósághoz határidőben feladta.

d) Az indítványozó érintettsége

14) Az indítványozó érintettsége a csatolt I-II. fokú határozatokból megállapítható, mivel az I-II. fokú bíróság, és a Kúria az indítványozó keresete tekintetében hozott elutasító ítéletet.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

15) Az alaptörvény ellenességgel támadott bírósági határozatokkal kapcsolatban az alábbi alapjogsérelem következett be a bírói döntéssel, illetve a következő alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdések merülnek fel.

a) A peres eljárásba a bíróság elnöke beavatkozhat-e olyan módon, hogy más bírót (a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság tanács elnökét) jelöli ki a Fővárosi Törvényszék, mint első fokú bíróság bírójá helyett az ügynek nem a tárgyalására, hanem befejezésére? A pert korábban tárgyaló bíró ugyanis továbbra is a Fővárosi Törvényszéken tárgyal.

b) A jegyzőkönyvet a bírónak a törvényes követelményekre tekintettel kell felvennie, mert az közokirat. A tisztességes eljárás sérti, ha az új bíró az iratokat a tárgyaláson nem ismerteti, de azt a jegyzőkönyvbe úgy veszi be, hogy ismertette. A fél terhére nem lehet a a jegyzőkönyv hiányosságait és az ismertetés hiányát áthárítani azzal, hogy nem kifogásolta a jegyzőkönyvet. A bíróság kötelezettsége a tisztességes eljárás lefolytatása, amelynél – bíróváltás esetében – a peranyag ismertetése is hozzátartozik. Márpedig a jegyzőkönyv nem jelöli meg az ismertetett iratokat, így a teljes iratanyag ismertetését kell érteni, amely nyilvánvalóan nem történt meg. A 2012-ben indult perben keletkezett iratanyag ismertetése nyilvánvalóan logikailag és időbelileg meghaladta volna jócskán a jegyzőkönyvben rögzített tárgyalási időkeretet, különösen arra is tekintettel, hogy a bírósági elnöke nem intézkedett a kifogásnak a tárgyaló bíróhoz való eljuttatásáról, mivel a bíróváltást a felperes már az idézést követően, a tárgyalás előtt szóvá tette, és kifogásolta.

Ez olyan eljárási szabálysértés, amely miatt az első fokú ítéletet hatályon kívül kellett volna helyeznie a II. fokú bíróságnak és a Kúriának is. A bíróváltás folytán eljáró új bíró ugyanis az ügyet nem ismerte.

c) A bíróváltással nem lehet a szakértői bizonyítás folyamatát indokolatlanul megszakítani és a szakértői bizonyítást a kérdések megválaszolása nélkül lezárni. Ez sajnálatos módon megtörtént mind az igazságügyi orvos-szakértői szakkérdésnél, mind pedig a II. r. alperest érintően a műteti beleegyező nyilatkozat aláírását felperes által vitatott írásszakértői szakértői kérdésnél.

A bíróságok nem tették lehetővé a per során a felperesnek, hogy a bírósági páncélszekrényében levő orvosi iratokat megtekintse, illetve ez a szakvéleményből nem állapítható meg, hogy a vizsgálat mi alapján történt.

Az írásszakértő rossz írásmintát vizsgált, annak ellenére, hogy a felperes a személyi igazolványban szereplő aláírását írásmintaként becsatolta. A szakvélemény kiegészítésére, de a szakértő meghallgatására sem került sor. A szakértői bizonyítást az első fokú bíróság mindkét szakértő esetében „félbehagyta.”

Az a bírósági eljárás, amelyben a bíróság nem gondoskodik a szakértői eljárások tisztességes befejezéséről, nem lehet tisztességes. Ez vonatkozik az I. és II. fokú eljárásra is.

Az igazságügyi orvos-szakértő nem adott választ az I. r. alperes tekintetében

- a korábbi műtét helytelen elvégzése és a beteg idő előtti hazabocsátása folytán kialakuló következményes műtét kártérítési következményeit megalapozó tényekről, továbbá
- a műteti beleegyező nyilatkozat folytán kialakult helyzetben a műtét elvégzésének kérdéskörében felmerülő kérdésekre sem.

A II. r. alperes esetében pedig ezek a kérdések blokkolásra kerültek a bíróság által annak következtében, hogy az igazságügyi írásszakértői bizonyítás a szükséges kérdések tisztázása nélkül, berekesztésre került.

d) A perben csatolt, periratoknál elfekvő fényképfelvételekből megállapítható, hogy miként „bántak el” felperessel a hasának felvágásával – a műtéti beleegyező nyilatkozata nélkül – az I. r. alperesnél, és a perben nem tisztázódhatott az sem, hogy a felperest ki műtötte meg.

A szakértői bizonyítás befejezetlensége hiányában is, önmagában azon okból, hogy a felperesnek nem volt műtéti beleegyező nyilatkozata (, mert a kezelő orvosával a műtét előtt nem találkozott) a személyiségi jogsértést a bíróságnak meg kellett volna állapítania és ennek következményeit lett volna szükséges alkalmazni.

A felperesi műtétnél rajta feltehetően rezidensek „gyakoroltak”, amelyről a felperes nem tudott, ezért a testi épség sérelme bekövetkezett, amelyért az I. r. alperest kártérítési felelősség terhelte. A személyiségi jogsértésre tekintettel a kártérítési felelősség megállapításának mellőze súlyos alaptörvényt sértés.

Mindezek sértik az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseit!

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a)1. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése a bírósági határozatok megsemmisítése tekintetében [Abtv. 27.§]

16) Az ítéletek meghozatalával az Alaptörvény megsértett rendelkezései a következők:

I. cikk

(1) *AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsődrendű kötelezettsége.*

(2) *Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.*

(3) *Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.*

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

III. cikk

(2) *Tilos emberen tájékoztatáson alapuló, önkéntes hozzájárulása nélkül orvosi vagy tudományos kísérletet végezni.*

IV. cikk

(1) *Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.*

XIII. cikk

(1) *Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.*

(2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

a)2. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése a jogszabályi rendelkezés megsemmisítése tekintetében [Abtv. 26.§ (1) bekezdése]

17) Az Alaptörvény megsértett rendelkezései a BÜSZ 32. § (2) bekezdése tekintetében:

I. cikk

(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

II.cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

IV. cikk

(1) Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény,

nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

b)1. A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

I. Az alapvető jogok védelmének biztosításához való jog (Alaptörvény I. cikk (1) bekezdés) sérelme

18) A bíróságoknak a hatáskörüket úgy kell gyakorolniuk, hogy a polgár alapvető jogai érvényesüljenek. Ez a felperes keresetének tárgyalásakor nem történt meg.

Ezért a felperes indítványozó szükségesnek tartja, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság a tisztességes pártatlan és időszerű eljárás vizsgálata érdekében a teljes iratanyagot az első fokú bíróságtól szerezze be.

A bíróságoknak, mint az állam szerveinek az alapvető jogok védelme irányában megnyilvánuló kötelezettsége nem érvényesült az által, hogy szükségtelen, indokolatlan és alaptörvény-ellenes bíróváltásra került sor, a bíró az ügyet nem ismerte, és egy tárgyaláson be is fejezte, a bizonyítási eljárások félbeszakításával, mellőzésével, a kereset teljes elutasításával. A kereset olyan részében is elutasításra került, amely az iratokból – ha annak tisztességes tanulmányozására sor került volna – is megállapíthatóan műtetet végeztek a felperesen műteti bejegyző nyilatkozata nélkül, rezidensek közreműködésével.

Felperes úgy véli, hogy mindez sérti az I. cikk (1) bekezdését, ezért az ítéletek alaptörvény-ellenesek. A bírói jogvédelem fontosságával és elengedhetetlen követelményével kapcsolatban az Alkotmánybíróság pl. az alábbi határozatokban fejtette ki álláspontját:

a) A 3024/2019. (II. 4.) AB határozat alapján a tisztességes eljáráshoz való jog alkotmánybírói gyakorlatát összefoglalóan tekintette át a 7/2013. (III. 1.) AB határozat, melyben az Alkotmánybíróság megerősítette, hogy a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is magában foglalja, és az eljárás egészének, valamint körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is tartalmazza. (ABH 1998, 91, 98-99.) Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem

követelménye, amely a jogi szabályozással szembeni azon alkotmányos igényt jelenti, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben döntsön. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák érvényesüléséhez, mivel az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja **a hatékony bírói jogvédelem igényét is**. Az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben leszögezte, hogy egy eljárás tisztességességét mindig esetről esetre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembevételével, azonban nevesíthető számos olyan követelmény, amely minden eljárás esetében feltétel ahhoz, hogy tisztességesnek minősüljön. Polgári peres eljárásban így a tisztességes bírósági tárgyalás követelményének része a bírósághoz fordulásjoga {3215/2014. (IX. 22.) AB határozat [11]-[13]}, a tárgyalás igazságosságának biztosítása {36/2014. (XII. 18.) AB határozat, Indokolás [66]}, a tárgyalás nyilvánossága és a bírósági döntés nyilvános kihirdetése {22/2014. (VII. 15.) AB határozat [49]}, a törvény által létrehozott bíróság {36/20}3. (XII. 5.) AB határozat [32]-[34]} független és pártatlan eljárása {21/2014. (VII. 15.) AB határozat [58]}, illetve a perek ésszerű időn belül való befejezése {36/2013. (XII. 5.) AB határozat [38]}. {7/2013. (III. 1.) AB határozat Indokolás [24], [29]}.

II. Az emberi méltósághoz való jog (II. cikk), és az orvosi cselekményhez való hozzájárulás jogának [III. cikk (2) bekezdés] sérelme

19) Az emberi méltósághoz való jog magában foglalja a testi épséghez és egészséghez való jogot (Alaptörvény XX. cikk.), amely ember önrendelkezési jogának legalapvetőbb, egyik legfontosabb védendő területe. Ennek sérelme a teljes emberi személyiségnek a károsodását, sok esetben visszafordíthatatlan, helyreállíthatatlan (nem gyógyítható) állapotát idézheti elő.

20) A műtét elvégzése a beteg orvosi beleegyező nyilatkozata nélkül az emberi méltósághoz való alapvető jog megsértésének tekintendő.

A felülvizsgálati kérelemmel támadott ítéletek így sértik a felperes Alaptörvény II. cikk és III. cikk (2) bekezdésében foglalt alapvető jogokat.

Az egyetemi rendszerű orvoscépzésben is csak a beteg hozzájárulásával lehet a rezidensek jelenlétét és közreműködését biztosítani. Ez nem történt meg. Jelen esetben azonban vitatott, hogy az a személy végezte-e a műtétet, aki az orvosi dokumentációban szerepel. A műtéthez bizonyított, hogy felperes nem adott műtéti hozzájárulást. Ezért a személyiségi jogsértést a bíróságoknak meg kellett volna állapítani és a jogsértés következményeit orvosolni kellett volna. Ennek elmaradása alaptörvény-ellenes.

III. A szabadsághoz és személyi biztonsághoz való jog sérelme [Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdés].

21) Ezzel kapcsolatban indítványozó előrebocsátja, hogy ez a jog nem szűkítendő az állam illetve szervei által gyakorolható – a személyi szabadságot érintő kényszerintézkedésekre. Ez az alapvető jog tehát ennél tágabb összefüggésben értelmezendő, mert a „szabadság” és „személyi biztonság” magában foglalja az Alaptörvény alapvető rendelkezéseiben biztosított jogokat és az Alaptörvény preambulumban foglalt hitvallási elvek érvényre juttatását.

Kétségtelen azonban, hogy a „szabadság” sérelme alapvetően a személyi szabadságot érintő állami kényszerintézkedések, magánszemélyek eljárásai következtében állhat elő, azonban nyilvánvalóan nem korlátozható ezen jog érvényesülése a szabadságelvonással, szabadságkorlátozással járó sérelmekre (hanem magában foglalja a helyváltztatás szabadságát, a szabad fizikai mozgást, a lakóhely megválasztásának szabadságát stb.). A „szabadság” a célszerű és „jó” emberi célok és cselekvések megvalósításának lehetőségét hordozza az Alaptörvény hitvallásában foglalt kapcsolati rendben foglaltak szerint.

Ezek – az alkotmányjogi panasz tekintetében irányadó hitvallásbeli – az emberi kapcsolatok szintjén érvényesítendő elvek - a következők:

Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság.

Valljuk, hogy az egyéni szabadság csak másokkal együttműködve bontakozhat ki.

Valljuk, hogy együttélésünk legfontosabb keretei a család és a nemzet, összetartozásunk alapvető értékei a hűség, a hit és a szeretet.

Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.

Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.

A szabadság - amely indítványozó szerint nemcsak a mozgás-, a helyváltztatás- (stb) szabadságát jelenti, hanem az embernek, mint jogalanynak az autonómitását is hordozza. Ennek körébe tartozik, az hogy az ember az egészségügyi jellegű, testi behatásokat, beavatkozásokat jelentő körülmények tekintetében hozzájárulást tehát és csak engedélyével lehetséges ilyen beavatkozások végzése az egészségügyi intézmények és azok alkalmazottjai, képzésben részt vevő személyei részéről.

Jelen kártérítési perben azonban ezt a jogát felperesnek megsértették.

A szabadsághoz való alapjog mellőzésének alaptörvény ellenessége jelen esetben a polgári perben abban nyilvánult meg, hogy felperesnek, mint autonóm személyiségnek a személyével, továbbá a testi épségéhez való önrendelkezéshez való jogát nem kérték ki, illetve azt nem vették figyelembe az alábbi körülményekre tekintettel:

- felperes írásbeli nyilatkozatban nem járult hozzá a műtéthez, mert a kezelőorvosával a háló beültetésével kapcsolatos kérdésben aggályai voltak, amelyet tisztázni szeretett volna, azonban erre nem került sor;

- nem járult hozzá, hogy a rezidensek a műtét során közreműködjenek az operációban, illetve a testi közelségében való megfigyelést végezzenek rajta (ezt felperessel korábban nem közölték.)

Az ítéletek erre tekintettel alaptörvény ellenesek, mert a felperesnek ezt a fajta „rendelkezési” szabadságát sértik.

A személyi biztonsághoz való jog pedig a jogilag szabályozott társadalmi, emberi környezetbe önkényesen történő beavatkozással szembeni védelmet jelenti, azaz olyan eljárásoktól mentes élet garantálását, amely a polgárok tekintetében indokolatlan korlátozást nem tartalmaz a jogok érvényesíthetősége, a polgár cselekvési szabadságának biztosításával szemben.

A személyi biztonsághoz való jog érvényesülése különösen fontos azokban az esetekben, amikor az ember a családi, szerettei köréből, illetve a mindennapi életkörülményéből kiragadva, egy másik intézményben kénytelen valamilyen egészségügyi beavatkozást tűrni, elszenvednie. Ez a bizonyosság a biztonsághoz sérelmet szenvedett az által, hogy a felperest műtėti beleegyező nyilatkozat nélkül az I. r. alperesnél műtétnek vetették alá, nem tudott arról, hogy az operációt rajta ki (kik) végezték el.

A felperes tekintetében erre tekintettel az Alaptörvény IV. cikkében foglalt szabadság és biztonsághoz való jog sérelme indítványozó szerint bekövetkezett.

IV. A tulajdonhoz való jog sérelme [Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés]

22) Felperes tulajdonhoz való joga sérült az ítélek következtében, mert a bíróságok az alperest – a jogos igénye megtérítése iránti perében – a bizonyítások érdemi és tisztességes befejezése hiányában – a felperes indítványozót ért vagyoni és nem vagyoni kárát nem térítették meg, továbbá ezen túlmenően a perköltség megfizetésére kötelezték.

A vagyoni és nem vagyoni kár bekövetkezett az által, hogy a felperest ért, hozzájárulása nélküli műtėti behatás, a korrekciós műtét, ezzel összefüggésben a felperes életmódbeli és mindennapi élethelyzetben elszenvedett károsodásai, más személy folyamatos segítségének igénylése, a magárahagyatottság pszichés állapota elviselését kellett tűrnie, és az ezzel felmerülő orvosi és egyéb anyagi jellegű kiadásait viselnie.

Sajnálatos módon az orvosszakértői bizonyítás ezen területekre – a kirendelés ellenére – nem terjedt ki, a bíróság – az ügyre ültetett új bíró közreműködésével – a szakértői véleményt nem egészítette ki, holott az az 1952. évi III. törvény (Pp.) 182.§ (3) bekezdésében foglalt hibákkal volt terhelt.

A perköltség tekintetben felperes indítványozó hivatkozik arra, hogy az I-II. r. alperesek és I. r. alperes beavatkozóját képviselő ügyvédek megbízási szerződést nem terjesztettek elő, a bíróság a 32/2003. (VIII. 22.)IM rendelet alapján állapította meg a perköltségét felperessel szemben az alperesek részére.

A megbízási szerződés hiánya azt jelzi, hogy az egészségügyi intézményektől a képviseletet ellátó képviselők nem e perre tekintettel, hanem más jogcímen részesültek díjazásban.

Lényegében a kereset elutasítása okozta a felperes vagyonában történő effektív csökkentést az által, hogy a perköltséget kell fizetnie, valamint a vagyoni károsodással összefüggésben felmerült anyagi jellegű és erkölcsi jellegű (nem vagyoni) károk nem térültek meg.

A felperes indítványozó erre tekintettel kéri az ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

V. A törvény előtti egyenlőség és a diszkrimináció tilalma megsértése
[Alaptörvény XV. cikk (1)-(2) bekezdése]

28) Felperes indítványozó szerint az alkotmányjogi panasszal támadott ítéletek sértik az Alaptörvény XV. cikkében szabályozott, a polgár törvény előtti egyenlőségét és a diszkrimináció tilalmát.

A törvény előtti egyenlőség azt is jelenti, hogy a törvény előtt a felek nem csak egymás viszonylatában, hanem a félnek a per tárgyalása során – az idő előrehaladtával - fennálló pozíciójában, és bírósághoz való viszonyában is a törvény előtt egyelöek. Nem lehet tehát a fél ügyének elbírálására során más-más szabályokat rendelni abban a tekintetben, hogy a fél tekintetében a bíróság az eljárást már mennyi idő elteltével folytatja.

Felperes tehát az Alaptörvény XV. cikk (1)-(2) bekezdésének megsértéseként értékeli, hogy a bíróváltás az 5 évi pertartamot elérő ügyet érintette. Ez sértette az indítványozó törvény előtti egyenlőségét. Indítványozó szerint sérti a felek törvény előtti egyenlőségét, ha az ügy előrehaladtával – meghatározott pertartam elérésekor – a bíróságon az eljáró bírót a bíróság elnöke „lecseréli”, és új bíróra szignálja át az ügyet, a per befejezése érdekében. Ez a bíróság elnöke részéről tisztességtelen beavatkozás a perbe, és a felek törvény előtti egyenlőségét sérti, mert az igényt előterjesztő felperes számára ez kifejezetten sérelmes és hátrányos. A perben ugyanis a felperes a tényállító, a jogállító és a bizonyító fél is, és a perben minden – a bíró személyében való változtatás – a felperesre hátrányos, mert a később az ügyet „átvevő” bíró tekintetében a közvetlenség már nem érvényesülhet!

A bíróság elnöke részéről az átszignálás ugyanis ebben a perben, kifejezetten azért történt, hogy az ügyet elvonja a törvényes bírójától. Ez sértette az indítványozó törvény előtti egyenlőségét, mert az indítványozó felperest a bíróság elnöke nem tekintette erre tekintettel az alperesekkel egyenrangú félnek.

Nincs olyan alkotmányos alapjog vagy alkotmányos érték (Alaptörvény I. cikk (3) bekezdés), amely ténybelileg indokolná és jogilag megalapozná az 5 évet az adott évben elérő pertartamra tekintettel a pert tárgyaló bírótól az ügy elvételét!

A bírósághoz való fordulás jogának gyakorlásában tehát nem lehet megkülönböztetést tenni abban a tekintetben, hogy a fél perét amennyiben a bíróság 5 éven belül nem fejezi be, akkor azt – a felet érintően – az időmúlásra tekintettel más bíró tárgyalására bízza a bíróság elnöke. Ez a fél jogait – a fél törvény előtti egyenlőségét – sérti azokkal a felekkel összevetve, akik a bíróság előtt még folytatnak ilyen időtartamú pert. Ezen felek tekintetében ugyanis nem történt bíróváltás.

Az Alkotmánybíróság a 42/2012. (XII.20.) AB határozatban az Alkotmány és az Alaptörvény összevetése alapján megállapította, hogy a Alaptörvény XV. cikke változatlan tartalommal fenntartja az egyenlőség általános, a jogrendszer egészére és nem csak az alapjogokra kiterjedő követelményét, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalmát. Ezért az általános egyenlőségi szabály alkalmazásának dogmatikájában változtatás nem indokolt, az Alkotmánybíróság az általános egyenlőségi szabállyal kapcsolatos eddigi gyakorlatát továbbra is irányadónak tekinti.

Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint az azonos szabályozási körbe vont jogalanyok közötti olyan alkotmányos indok nélkül tett megkülönböztetés tilos, amelynek

következtében egyes jogalanyok a többiekhez képest hátrányosabb helyzetbe kerülnek. Nem tekinthető viszont hátrányos megkülönböztetésnek, ha a jogi szabályozás különböző tulajdonságokkal bíró alanyi körre eltérő rendelkezéseket állapít meg, mert alkotmányellenes megkülönböztetés csak összehasonlítható – azonos csoportba tartozó – személyi körben lehetséges. [3087/2013. (III.27.)AB határozat, 1/2016. (IV.6.) AB határozat].

Indítványozó szerint az egyéb helyzet alapján - azzal, hogy a fél által megindított per már közel 5 éve folyik - történő diszkrimináció valósult meg az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel. Indítványozó szerint a felek között a pertartam tekintetében - alaptörvény sértés nélkül - nem lehet különbséget tenni, és ezen okból a bíróság elnöke által a pert másik bíróra – a per mielőbbi befejezése érdekében – átszignálni, összefüggésben a törvényes bíróhoz való jog megsértésével.

VI. A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog [XXVIII. cikk (1) bekezdés] és a jogorvoslathoz való jog [XXVIII. cikk (7) bekezdés] sérelme.

29) A megsemmisíteni indítványozott jogerős végzés sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes és időszerű bírósági eljáráshoz való alapvető jogot.

30) Felperes indítványozó úgy véli, hogy az Alaptörvény 25.§ (1) bekezdése értelmében az igazságszolgáltatási tevékenységet a bíróság látja el.

Jelen perben a bíróságok az indítványozó felperesnek nem szolgáltatott igazságot. De nem is akartak igazságot szolgáltatni, mert a tények a Fővárosi Törvényszéket – a bíróváltást követően - nem érdekelték. Ezt támasztja alá, hogy a törvényszék a szakértői bizonyításokat nem fejezte be, nem érdekelte, hogy felperesnek milyen az egészségi állapota a mindennapi élettevékenysége megvalósítása körében, amelyre a házastársát a bíróság nem hallgatta ki.

A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog nem ismeri, nem teszi lehetővé a bíróság elnöke által a bíró lecserélésének lehetőségét, a pertartam időszerűségi okából! Ez súlyos beavatkozás a korábbi bíró független - kizárólag a jogszabályoknak alávetett – igazságszolgáltatási tevékenységébe. A beavatkozás azzal járt, hogy tulajdonképpen a bírót elmozdították bírói tevékenységéből, a rá szignált, általa vitt ügy elbírálásából.

A per tárgya két kórházban a felperes által végrehajtott műtétekből eredő vagyoni és nem vagyoni kár volt. Felperes állította, hogy a műtétekhez elfogadó nyilatkozatot nem tett, a műtétek következtében az egészségi állapota rosszabbodott, élete megnehezült, vagyoni és nemvagyoni kárt szenvedett.

A bírósági elnök a korábbi pervitelt végző bírót „lecserélte”, az új bíró az ügynek a kiszignálását követően az első fokú eljárást a szakértői bizonyításoknak az abbahagyásával, félbeszakításával befejezte, és keresetet elutasító ítéletet hozott. Azért helyes a „lecserélte” szóhasználat, mert a korábbi bíró ugyanannál a bíróságnál maradt, és továbbra is tárgyalta a reá kiosztott polgári pereket. Semmilyen indok nem szolgálta a korábbi bíró „mellőzését”, eltávolítását az ügy elintézéséből.

A bírósági eljárásban pedig tisztességes eljárást kell lefolytatni: a tisztességes eljárás körében kiemelendő, hogy a bíróságnak valós tényállást kell az eljárás során – a felek nyilatkozatai figyelembe vételével és a bizonyítás lefolytatása mellett – megállapítani, továbbá a tényállás alapján a – kereset és ellenkérelem, mint jogi nyilatkozatok keretében – az ítéletet meghozni.

Jelen perben ez nem történt meg, amelyre az I-II: fokú eljárást és a felülvizsgálati eljárás adatai és iratai kellő bizonyosságul szolgálnak [Lásd a fenti 15. pontban kifejtetteket.]

A Fővárosi Ítéletábrának az első fokú ítéletet hatályon kívül kellett volna helyeznie és a bizonyítások lefolytatásának előírása mellett új eljárásra kellett volna köteleznie az első fokú bíróságot. Erre tekintettel nem felel meg a tényeknek a Kúria ítéletében foglalt azon megállapítás, hogy a felperes a felülvizsgálati kérelmét jogszabállyal nem támasztotta alá.

Ezért az eljárások és a bírósági eljárásban hozott ítéletek sértik a tisztességes és igazságos bírósági eljáráshoz való alapvető jogot. Ezt indítványozó az alábbi alkotmánybírói határozatokkal támasztja alá.

a) Az Alkotmánybíróság törvényértelmezési és szakjogi kérdésekben való állásfoglalást kerüli mindaddig, míg a jogalkalmazó eljárása *"közvetlenül nem befolyásolja valamely alapjog gyakorolhatóságát és tényleges érvényesülését"*. [7/2013. (III. 7.) AB határozat, 13/2014. (IV. 18.) AB határozat].

b) Az alkotmányos tartalom érvényre juttatása követelmény a bizonyítási eljárás lefolytatásakor és a bizonyítékok értékelésekor is [3/2015. (II. 2.) AB határozat]. Ha ez sérül az Alkotmánybíróság azt a tisztességes eljárás követelményrendszerén belül értékeli [21/2016. (XI. 30.) AB határozat].

c) A 3384/2018. (XII. 14.) AB határozat szerint "[a] bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv. 27. §) az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény" {3/2015 (II. 2.) AB határozat, Indokolás [18]; 13/2016. (VII. 18.) AB határozat [30]}. Az Alaptörvény 28. cikke megköveteli, hogy a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék. A 28. cikk szerint a jogszabály Alaptörvénnyel összhangban történő értelmezése a bíró számára nem csak jog, hanem kifejezett kötelesség: amennyiben a bíró a jogszabály szövegét az értelmezés segítségével az Alaptörvénnyel összhangban tudja alkalmazni, annyiban ennek megfelelően köteles eljárni" {8/2013. (X. 9.) AB határozat, [29]}. Az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz az Alkotmánybíróság akkor ad helyt, ha a bírósági jogértelmezés és jogalkalmazás egyértelmű következménye valamely Alaptörvényben biztosított jog sérelme.

d) A 29/2019. (XI. 4.) AB határozat szerint „Az Alaptörvény 25. cikk (1)-(2) bekezdéseiben rögzítettek szerint a bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el, és a bírósági szervezet legfőbb szerve a Kúria. Ebből következően kizárólag a bíróságok jogosultak megállapítani a tényállást (azaz azt, hogy milyen cselekmények, események relevánsak az ügyben, és azok miképp következtek be), továbbá azt, hogy e tényállást milyen jogszabályok alapján kell megítélni, végül az érdemi döntést is a bíróságoknak kell meghozni; azaz azt, hogy a jogszabályokat, mint absztrakt formában előírt magatartási szabályokat hogyan kell a konkrét esetre vonatkoztatni, E feladatokat a hatalommegosztás rendjében más szerv nem vonhatja el (az Alkotmánybíróság sem), és az ítélezés, a

joggyakorlat egységét a Kúria köteles biztosítani." Az viszont az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvényen alapuló hatásköre, hogy megállapítsa: egy bírói döntés sértette-e az indítványozó Alaptörvényen alapuló jogát [Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja].

e) Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének részét képező indokolt bírói döntéshez való jog tartalmát kifejtve azt az alkotmányos követelményt támasztotta a bíróságokkal szemben, hogy azok *"a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be."*

Ez egyfelől nem jelenti azt, hogy a bíróságot a felek valamennyi érvelése tekintetében részletes indokolási kötelezettség terhelné, az azonban feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot {7/2013. (III. I.) AB határozat [31]}. [3319/2018. (X. 16.) AB végzés]"

Az Alkotmánybíróság azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e. " [7/2013. (III. 1.) AB határozat] Az indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti.

Az Alkotmánybíróság a bírói indokolási kötelezettség teljesítésének az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével fennálló összhangját ugyancsak esetről esetre vizsgálja, mivel a bírói döntés és az ügy egyedi körülményei azt alapvetően befolyásolhatják. Így például egy bírói döntés indokolása bármilyen hosszú is, automatikusnak és sablonosnak minősülhet abban az esetben, ha az ügy szempontjából releváns egyedi jellemzők nem állapíthatók meg belőle. Ezen elv ugyanakkor nem zárja ki azt, hogy a felülvizsgálati bíróság röviden, csak a releváns kérdésekre összefoglalóan visszautalva hagyja jóvá a jogerős bírósági határozatot, ha a jogerős határozat már érthetően és világosan tartalmazza a bírói döntés indokait {pl. 3032/2019. (II. 13.) AB határozat, Indokolás [35]}. **Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint nem érheti el a célját a bírósági határozat indokolása, ha az ügy szempontjából releváns kérdés tekintetében hiányos vagy fogyatékos {7/2013. (III. 1.) AB határozat [31]}.**

Indítványozó úgy véli, hogy a fenti alkotmánybírósági döntésekben kifejtett jogelvekre tekintettel az I-II. fokú ítélet és a Kúriának a jogerős ítéletet hatályban tartó rendelkezése nem felel meg az Alaptörvény követelményeinek.

31) Sérült a jogorvoslathoz való jog, mert a II. fokú bíróság és a Kúria nem mérítette ki a jogorvoslati beadványokban foglalt tartalmat.

Ezzel kapcsolatban indítványozó megjegyzi, hogy a jogorvoslatot elbíráló bíróság (Fővárosi Ítéltábla, Kúria) feladata nem az alsóbíróság által meghozott, felülbírálni hivatott bírósági döntésnek további jogi érvekkel való alátámasztása, hanem a fél jogorvoslati kérelmében megjelölt ténybeli és jogi állítások helytállóságáról való döntés, és ehhez képest az alsófokú bíróság ítéletéről abban a kérdésben való döntés, hogy az a lefolytatott eljárás és az anyagi jogszabályok alkalmazása tekintetében helyes-e, és

amennyiben nem, akkor szükséges-e annak hatályon kívül helyezése vagy az ítélet megváltoztatása.

Ezt a vizsgálatot indítványozó szerint a Fővárosi Ítéltábla és a Kúria nem helytállóan végezte el.

A szakértői bizonyítások (igazságügyi orvosszakértő, és igazságügyi írásszakértő) eljárásának félbeszakítása és befejezésének mellőzése alapján felperes indítványozó szerint nem lehet tisztességes eljárásról beszélni, ha ezt a II. fokú bíróság a fellebbezésben és Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltak szerint eltűri és így indítványozó szerint érdemi és hatékony rendes, továbbá rendkívüli jogorvoslatról sem lehet szó.

A szakértőt ugyanis a bíróság éppen azért veszi igénybe, mert a kompetenciáját (szakértelmét) a kérdés meghaladja. Ezért ezt az eljárást a bíróságnak hivatalból le kell folytatnia és be kell fejeznie. A **Kúria a 4/2017. sz. közigazgatási elvi döntést** pl. meg sem említette, amely pedig indítványozó szerint a jogágakon átívelő jogalkalmazási szempontot publikál. Az ügy gyors befejezése - ha a per döntéshozatalra még nem érett meg - nem igazságszolgáltatási érdek az időszerűség érvényesítésére való hivatkozással, ha a hozott döntés megalapozatlan mert a tényállás nincs feltárva, mert így az ítélet ebből eredően csak jogszabálysértő lehet.

b)2. A megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének indokolása

33) Felperes indítványozó e körben **elsődlegesen utal a b/1. pontban kifejtett alaptörvény-ellenességi szempontokra.**

Továbbá indítványozó az alábbi érvelést terjeszti elő.

a) Az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése és (3) bekezdése rendelkezésébe ütközik a 14/2002. (VIII. 1.) IM rendelet (BÜSZ) 32. § (1) bekezdése, **mivel az elnök jogkörét – az ügyelosztási rendtől eltérő kiosztás feltételeit - nem törvényben határozta meg.** A törvényi szabályozás az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése alapján mellőzhetetlen lett volna önmagában azért, hogy a tisztességes bírói eljáráshoz való jog részét képező – a törvényes bíróhoz való jog – korlátozása egyáltalán felmerülhetne. A miniszteri rendeltben – a bírósági ügyvétel szabályozási körének túllépésével - megalkotott normatartalom összemérése indítványozó szerint csak arra vezethet, hogy a szabályozás alaptörvény ellenes.

Ezenkívül indítványozó szerint az IM rendelet 32. § (1) bekezdésének alkalmazása feltétele – a tényállás tekintetében sem – nem álltak fenn, mert a bíró szolgálati viszonya nem szűnt meg, „az egyenletes munkateher biztosítása vagy az ügyhátralék feldolgozása” indítványozó szerint a korábban eljáró bíró kezéből az ügy kivételét nem alkotmányosan nem alapozhatja meg. Az egyenletes munkateher és hátralék feldolgozása csak a szolgálati viszonyát megszüntetett bírói ügyei tekintetében értelmezhető. A perben az elnök – a panasz bejelentés ellenére – semmilyen indokolást nem tett, az IM rendelet 32.§ (1) bekezdésében foglalt tényállás alátámasztására. Önmagában az 5 éves pertartam – egészségügyi orvosi tevékenységből eredő kártérítési igény tekintetében – az „egyenletes munkateher biztosítása vagy az ügyhátralék feldolgozása” jogcímén nem alapozhatja meg alkotmányosan az ügyet intéző bírótól az ügy elvonását és másik bíróra (amely bíró nem is

tartozik a Törvényszéknek az első fokú ügyeket tárgyaló, oda beosztott bírók közé sem) való átszignálását.

Továbbá a törvényi szabályozás hiányával kapcsolatos megjegyzést ki kell egészíteni azzal is, hogy a BÜSZ-ről szóló IM rendelet a felhatalmazás kereteit túllépte, mert a felhatalmazás

„A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 395. §-ának (3) bekezdésében és a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 604. §-a (2) bekezdésének o) pontjában kapott felhatalmazás alapján – az Országos Igazságszolgáltatási Tanáccsal (OIT) egyetértésben – a következőket rendelem el:

Jelenleg a felhatalmazó rendelkezést a régi Pp. 395. § (4) bekezdés a) pontja tartalmazza, amelyet a 2010: CXXX. törvény 45. § (3) bekezdése állapított meg, a 2011: CLXI. törvény 204. § w) pontja szerint módosított szöveg.

„Felhatalmazást kap az igazságügyért felelős miniszter, hogy

a) a bírósági ügyvitel rendjét az Országos Bírósági Hivatal elnöke véleményének kikérésével;”

Indítványozó szerint a BÜSZ 32. § (1) bekezdése nem ügyviteli kérdés, hanem a feleket, illetve a felek jogait alapvetően érintő rendelkezés, amelyet az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése alapján törvényben kellett volna szabályozni, a vonatkozó fogalmak tartalmának meghatározása mellett.

Indítványozó erre tekintettel indítványozza a teljes 32.§ (1) bekezdése normaszöveg megsemmisítését, és nemcsak a bekezdésből a „[...] az ügy jellegére is figyelemmel távolléte, az egyenletes munkateher biztosítása vagy az ügyhátralék feldolgozása” szövegrészt.

32. § (1) A bíróság elnöke, illetve az ügyelosztásra jogosult más bírósági vezető az ügy intézésével másik tanácsot (bíró) jelöl ki a kizárás, a bíró szolgálati viszonyának megszűnése, a tartós távolléte, az ügy jellegére is figyelemmel távolléte, az egyenletes munkateher biztosítása vagy az ügyhátralék feldolgozása esetén.

Az „ügy jellegére is figyelemmel távolléte, az egyenletes munkateher biztosítása és az ügyfélhátralék feldolgozása” pedig kifejezetten kívülre esik a „bírósági ügyvitel” tartalmi körétől.

A 40/2011. (XII. 30.) KIM rendelet 22. § (1) bekezdés e) pontja szerint módosított BÜSZ 2.§ 23. pontja szerint:

ügyvitel: a bírósági eljárásra vonatkozó törvények, más jogszabályok és OBH elnöki szabályzatok által meghatározott, az ügyintézés egymás utáni résztvevőkenységeinek (mozzanatainak) sorozata, illetve összessége, amely az ügyintézés formai és technikai feltételeit, az ítékezés teljesítését célozza.

Ezzel kapcsolatban fontos megemlíteni, hogy a rendelkezés nem tartalmaz előírást arra, hogy a kijelölést az ügyelosztási rend szerinti bíróra vonatkozóan kell megtenni, így a BÜSZ ezen rendelkezése a bírósági elnök számára kifejezetten a „kézivezérlésre” ad lehetőséget. Mind ami jelen esetben is megtörtént, hiszen nem a Törvényszéknek, mint I.

fokú bíróságnak a bírāja került az ügy bírójaként kijelölésre, hanem a Törvényszéknek, mint a II. fokú bíróságként eljáró tanácsának elnöke.

b) Az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltóság és a IV. cikk (1) bekezdésében foglalt szabadsághoz és személyes biztonsághoz való jog sérelme a perbeli eljárásban az IM rendelet 32. § (1) bekezdése Alaptörvény ellenessége tekintetében úgy merül fel, hogy a perben a felperes az új bíróra [REDACTED] az ügy átszignálásáról és indokáról a perben nem kapott tájékoztatást. Ugyanakkor a felperes észlelte, hogy a korábbi bíró [REDACTED] a Fővárosi Törvényszéken – mint korábban – ugyanúgy ítélt.

A fél a törvények betartásában bízva alappal gondolhatja úgy, hogy a törvényes bíróhoz való jog a kereset kiosztásától az ügy befejezéséig teljes körűen – a különféle bírósági fokozatok előtti eljárásban - érvényesül, és ebbe történő beavatkozás a bírósági vezető részéről nem történik (történhet) meg.

Indítványozó szerint ebbe a folyamatba történő beavatkozás a Fővárosi Törvényszék elnöke részéről ténybeli alap nélküli, nem indokolható beavatkozás volt, amely a felperes emberi méltóságát – a tájékoztatás hiánya és [REDACTED] bírónak az üggyel való elvonása következtében – sértette, továbbá sérült a szabadsághoz és személyi biztonsághoz való jog is.

Az emberi méltósághoz való jog része, hogy a polgár bízhatson abban, hogy az állami szervek a törvényeket betartják, és a jogaik védelmét biztosítják.

Ez azonban a perben nem történt meg, mert a törvényes bírót a felperestől a bíróság elnöke elvonta.

Indítványozó szerint [REDACTED] bíró az ügyben nem volt törvényes bírónak tekintendő, mert nem az ügy elosztási rend szerint került kijelölésre, továbbá nem felelt meg az ügyintézésre történő kijelölése az IM rendelet 32.§ (1) bekezdése feltételének hiányában, mert [REDACTED] bíró továbbra is a Fővárosi Törvényszéken tárgyalta, nem jelentett be kizárási kérelmet az ügy további intézése alóli felmentése végett.

A bírósági ügyvitelről szóló IM rendelet 32.§ (1) bekezdése erre tekintettel sérti az emberi méltóságot és a szabadsághoz és személyi biztonsághoz való jogot.

c) Az IM rendeletnek az indítványozó által támadott rendelkezése az Alaptörvény V. cikk (1)-(2) bekezdésének sérelmét is hordozza. Indítványozó szerint a 32.§ (1) bekezdése kizárás, a bíró jogviszonyának megszűnése, vagy távolléte esetében teszi lehetővé – az egyenletes munkateher biztosítása vagy az ügyhátralék feldolgozása esetén – az eljáró bíró helyett egy másik bíró elnök által történő kijelölését.

[REDACTED] bíró kizárással nem volt érintett, a bíróságon dolgozott és távolléte sem következett be.

A bíróság elnöke által a hosszabb pertartammal már rendelkező ügyekre tekintettel új bíró kijelölésre nincs lehetőség, ha a korábban eljáró bíró ugyanazon a bíróságon, ugyanazon ügykörben ítélt.

Az egyenletes munkateher biztosítását és az ügyhátralék feldolgozását a már tárgyalta ügyeknek az adott bíró kezén való megtartásával szükséges a bíróság elnökének biztosítania olyan módon, **hogy az új, még ki nem szignált ügyeket tárgyalhatja az ilyen feladatra kirendelt bíró.**

Ez a rendeleti rendelkezés ilyen módon sérti a felek törvény előtti egyenlőségét, és a diszkrimináció tilalmát.

d) Az IM rendelet 32.§ (1) bekezdése sérti az Alaptörvény XXVIII. cikkében védett **tisztességes, időszerű, pártatlan bírósági eljáráshoz** való alapvető jogot.

A nem tisztességes eljárásban jelen esetben abban nyilvánult meg, hogy a bíróság elnöke az IM rendelet 32. § (1) bekezdésében foglalt tényállás hiányában alkalmazta ezt a rendelkezést. A bíróságon [REDACTED] bíró továbbra is ítélezett, nem volt a bíróságtól távol, kizárási bejelentést sem a bíró, sem a felek nem terjesztettek elő. A magasabb pertartami idő az elnököt nem jogosította fel az ügy másik bíróra történő átszignálására.

Az eljárás időszerűsége csak abban az esetben követelmény, ha a bíróság a perben megalapozott és törvényes ítéletet hoz. Az eljárás időszerűsége a nem valós, illetve felderítetlen tényállás alapján hozott, nem jogszerű ítélettel nem konkurálhat! A pertartam megnövekedése – különösen a több szakértős ügyekben – az ügyet tárgyaló bíró terhére nem értékelhető. A bíróság elnökének a pertartamot illető elképzelése nem adhat alkotmányjogi alapot az ügynek az ügyintéző bírótól való elvonására.

A bírósági eljárásban a pártatlanság ott érhető tetten, hogy az eljárásra kijelölt új bíró, dr. [REDACTED] a kijelölését követően a bizonyítási eljárásokat félbeszakította, és a pert nyomban ítélettel befejezte. Az ügyet a bíró nem ismerte (mivel a közel 5 évi eljárás és bizonyítás anyagát a tárgyaláson az új bíró az iratokat nem ismertette), az általa hozott első fokú ítélet is másodfokú ítéletre vonatkozó szerkezetben készült. Tehát a bíró eljárási cselekménye elemzése révén [új bíró által a tárgyalás kitűzése, a felperes eljárási kifogásának és elnökhöz intézett panaszának figyelmen kívül hagyása, az ítélet meghozatala) egyértelműen levonható az a következtetés, hogy az új bíróra az ügy átszignálásának célja és indoka az eljárás befejezése volt, amely alaptörvény-ellenes beavatkozás volt az elnök részéről az ítélező bírói tevékenység alkotmányosságába. Indítványozó véleménye szerint IM rendeletben a bíróság elnöke részére nem adható felhatalmazás az ügykiosztási rendtől eltérő, indokolatlan beavatkozással az ügyben eljáró bírótól az ügynek átszignálással történő elvonására; és másik bírónak – az ügy mielőbbi befejezése érdekében – történő kiosztására.

32) Felperes indítványozó álláspontja szerint az indítvánnyal támadott bírósági határozatok és az IM rendelet AZ EURÓPAI UNIÓ ALAPJOGI CHARTÁJA (2016/C 202/02) rendelkezéseinek sem felelnek meg, és a megsemmisíteni indítványozott bírósági ítéletek sértik az alábbi Chartában foglalt [1., 6., 20., 21. és 47. cikk] előírásokat. Erre tekintettel a bírósági eljárásban hozott bírósági határozat is alaptörvény ellenes, mert nem tartotta be a bíróság a felperes indítványozónak a nemzetközi egyezményen alapuló UNIÓS rendelkezésből eredő jogait.

1. Cikk

Az emberi méltóság

Az emberi méltóság sérthetetlen. Tiszteletben kell tartani, és védelmezni kell.

6. Cikk

A szabadsághoz és biztonságához való jog

Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.

20. Cikk

A törvény előtti egyenlőség

A törvény előtt mindenki egyenlő.

21. Cikk

A megkülönböztetés tilalma

(1) Tilos minden megkülönböztetés, így különösen a nem, faj, szín, etnikai vagy társadalmi származás, genetikai tulajdonság, nyelv, vallás vagy meggyőződés, politikai vagy más vélemény, nemzeti kisebbséghez tartozás, vagyoni helyzet, születés, fogyatékoság, kor vagy szexuális irányultság alapján történő megkülönböztetés.

47. Cikk

A hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jog

Mindenkinek, akinek az Unió joga által biztosított jogait és szabadságait megsértették, az e cikkben megállapított feltételek mellett joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz.

Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által megelőzően létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja. Mindenkinél biztosítani kell a lehetőséget tanácsadás, védelem és képviselő igénybevételéhez.

Felperes indítványozó álláspontja szerint ezen rendelkezések alapján is Alaptörvényellenesek a megsemmisíteni indítványozott bírósági határozatok.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését

34) Az indítványozó kéri az I-II. fokú és a Kúria ítélete végrehajtásának felfüggesztését.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

35) Indítványozó a keresetlevél mellékleteként a meghatalmazást papíros alapon terjesztette elő. A jogi képviselőnél másik papíros alapú meghatalmazás nem áll rendelkezésre. Erre tekintettel indítványozó kérte az első fokú bíróságot a meghatalmazás másolatának elektronikus úton történő továbbítására.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

36) Indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságához nem járul hozzá.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Mellékletek)

37) Az indítványozó érintettségét alátámasztó dokumentumok a következők:

F/1 - a Fővárosi Törvényszék 72. K/P. 26.142/2012/80. sorszámu első fokú ítélete

F/2 - a Fővárosi Ítéltábla 7. Pf. 21.337/2017/6. sorszámu jogerős ítélete

F/3 - a Kúria Pfv. III. 21.054/2018/8. sorszámu, 2019. október 16-án kelt a jogerős ítéletet hatályában fenntartó ítélete

38) Indítványozó szükség esetén kéri beszerezni az indítvány elbírálásához a Fővárosi Törvényszék 72. K/P. 26.142/2012. számon keletkezett iratait.

0.

Tisztelettel:

ványozó felperes

F/1 - a Fővárosi Törvényszék 72. K/P. 26.142/2012/80. sorszámu első fokú ítélete

F/2 - a Fővárosi Ítéltábla 7. Pf. 21.337/2017/6. sorszámu jogerős ítélete

F/3 - a Kúria Pfv. III. 21.054/2018/8. sorszámu, 2019. október 16-án kelt, a jogerős ítéletet hatályában fenntartó ítélete